

# NEA HUND



Desember 2009 - Årgang 27

En hundeklubb for  
trivsel og glede!

HOINNDAGAN  I SELBU

Hund er glede!

## STBK - styre 2009

Leder	Stig Meier Berg	926 03 856
Nestleder	Berit Storhaug	916 12 174
Sekretær	Dina Arnevik	930 53 397
Kasserer	Hilde E. Garberg	915 58 701
Styremedlem	Gustaf Spets	73 81 96 06
Varamedlem	Trine Brændmo	480 37 816

### Teknisk komite

Leder	Gustaf Spets	73 81 96 06
	Nina F. Guldseth	905 42 282
	Terje Kulsetås	911 71 194
Vara	Terje Stokke	73 81 82 87

### Brukshundkomite

Leder	Berit Storhaug	916 12 174
	Thorill Sørflakne	984 14 972
	Hege Sagmyr	996 90 563
Vara	Else May Engen	995 72 960

### Blodsporkomite

Leder	Dina Arnevik	930 53 397
	Wenche R. Krogstad	936 63 656
	Geir Kojedal	415 61 478
Vara	Tove Kaspersen	926 82 601

### Redaksjon

Leder	Stig Meier Berg	926 03 856
	Wenche R. Krogstad	936 63 656
	Borghild Birkenes	971 22 599
	Tone G. Larsen	957 72 778

Revisor	Ivar S. Hanem	73 81 78 32
Vara	Frode Langseth	73 81 99 35

### Valgkomite

Leder	Grethe M. Nykkelmo	73 81 76 44
	Andreas Reitan	909 15 312
	Kari Krogstad	911 22 633
Vara	Ingeborg Borseth	934 41 326

## Medlemskap i STBK

Kontingent pr. kalenderår

Hovedmedlem	kr 150,-
Familiemedlem	kr 25,-
Grunnkontingent NKK	kr 140,-

Grunnkontingenten til NKK kommer i tillegg til klubbens kontingent

Medlemskap i STBK betyr også medlemskap i NKK og du får tilsendt Hundesport

Hovedmedlem i STBK får tilsendt NeaHund

Medlemskapet opphører ved skriftlig utmeldelse innen 31.12. inneværende år

Klubbens bankgirokonto  
4285 07 90234

Klubbens adresse  
STBK, Postboks 21, 7581 Selbu

Klubbens e-post: selbutbk@start.no  
Klubbens hjemmeside: www.selbutbk.org



Medlemsblad for  
Selbu Trekk- og Brukshundklubb  
Utkommer 1 gang pr år

### Redaktører

Wenche Randi Krogstad (WeRK)  
wenche.krogstad@selbunett.no

Borghild Birkenes (BorghildB)  
borghild@spaniel.no

Tone G. Larsen (ToneGL)  
tonegl2002@yahoo.no

Redigering og layout: WeRK  
Digitaltrykk: Det Grafiske Hus AS

Manusfrist 2010  
20. oktober

## Innhold i julenummeret

Lederen har ordet	3
Årsmøte 13. mars 2009	4
Valpetreff	5
Agilitykurs med Anette	6
Hoinndagan 2009	8
- lydighetsstevne	9
- aktiviteter	11
- valpeshow	13
- barn og hund	14
Blodsporkurs 8. - 10. mai	15
En liten prikk's møte med sporverden	17
Litt om spesialsøk - fra te-lukt til tå-lukt	19
Appellmerkekurs	23
Bjarte gjør ting han ikke kan	24
Selbuprøven 2009	25
GPS-kurs med Svein Åkervik	26
Dyreassistert terapi	27
2300 kilometers biltur	29
Klubbmesterskapet i blodspor	35
Cairn terrier'n Ainī har gått MH	36
Valpekurs 2009	39
Agility med Jannice og Roger	40
UHP - prøve	42
Tyr og høstens store høydepunkt - elgjakta	43
Grunnkurs lydighet 2009	44
Klubbmesterskap i bruksspor/pinnespor	45
Medlemmenes skrytesider	47

### FORSIDEBILDE

Henrik Jensen - "Remus og Jing fanger snøballer"

## Lederen har ordet!

Ja, så er vi her igjen da. 1 år er gått siden forrige leder ble skrevet.

Bladet du nå holder i handa er klubbens 2. rene julenummer – denne gangen med mange flere sider og attpåtil det første i farger. Årets utgave inneholder variert stoff fra klubbens medlemmer og deres opplevelser i et aktivt hundeår. Så derfor – ha en riktig god lesing!



### STBK – bedre enn Selbudrekin?

Ja, vi kan nok svært lite om håndball på elitenivå, men når det gjelder andelen "selbygger" i vår medlemsmasse "knuser" vi elitelaget – som har kun 2 selbygger av 18 spillere. Pr. dato ligger andelen av medlemmer fra Selbu fortsatt over 50 %. Spørsmålet er om det er "godt nok", "tilstrekkelig" eller "bør økes".

I utgangspunktet er vi en klubb med lokal tilknytning til Neadalsfåret, men også innen hundeklubber ser vi tendenser til økt globalisering. Hundeeiere bruker internett og orienterer seg raskt i forhold til HVEM som kan tilby HVA til en HYGGELEG pris – og ikke minst i et TRIVELIG miljø.

En spørreundersøkelse på våre nettsider viste at 34% av de besøkende ble kjent med klubben via nettsidene og 28 % via andre klubbmedlemmer. Vi ser også at de fleste kursdeltakerne velger å tegne medlemskap – enten før eller etter avsluttet kurs.

Iflg. NKK's tall har vi nå 186 medlemmer – en økning på i overkant av 30 siden i fjor. Noe som gjør at STBK har rykket opp til den nest største brukshundklubben i Trøndelag – etter Nidaros BHK.

Ditt bidrag som medlem kan være å ta med deg nye hundeeiere på trening, tipse om kurs – og ikke minst markedsføre klubben i ditt nærmiljø – enten du bor i Selbu eller ikke.

### Hvorfor alt dette snakket om medlemstall?

Jo, dersom STBK skal kunne utvikle seg videre og ta nye steg – trenger vi en stor medlemsmasse med ressurspersoner på ulike områder. Akkurat nå er styret i dialog med Selbu kommune om tomt for oppsetting av klubbhus. Som enkelte er kjent med har STBK opsjon på en av elevboligene på Peder Morset Folkehøgskole. Dette bygget skal flyttes i løpet av våren 2010 – og kan bli vårt nye klubbhus, dersom det er mulig å skaffe ei tomt.

Parallelt føres det også diskusjon med grunneier på naboeiendommen om avtale i forhold til leie av inngjerdet lufteområde, agilitybane og treningsfelt.

### Dugnadsviljen i STBK

Regnskapet som legges fram for årsmøtet bærer sterkt preg av inntekter fra medlemmenes betalte dugnadsinnsats i 2009. Norsk Kennel Klub's utstilling på Stjørdal og "Pilegrimsrittet" fra Tydal til Selbu har gitt over 30 000 kr. ekstra i klubbkassen.

Hoinndagan i Selbu, mange kurs og andre aktiviteter, viser også at engasjementet er høyt i STBK. Viktig i år var også innsatsen for å demontere et viltgjerde på Stjørdal. I løpet av 4 kvelder ble ca. 1 000 m gjerde plukket ned og fraktet til Selbu - så nå mangler vi bare tomta.

### Hund vs potteplante

Det er sikkert like mange meninger om hundehold som det er hundeeiere. Kanskje er du av typen som liker å:

- Stille hunden på utstilling
- Gå ulike typer spor
- Ha hund som venn og turkamerat
- Drive jakt
- Delta på jaktprøver, lydighetsprøver, agilitykonkurranser – eller andre hundeaktiviteter

En ting er uansett sikkert; – det er lettere å forebygge enn å reparere. Nye valpekjøpere vil ha stor nytte av klubbens valpekurs og grunnleggende kurs i lydighet. Dette er kurs som gir hund og eier et svært godt fundament for et godt og positivt hundehold.

Tipset til de som IKKE har anledning til å investere noen få kvelder for å gjennomføre denne typen kurs blir da – KJØP heller en POTTEPLANTE. ;-)

God Jul & Godt Nytt År ønskes alle  
fra Suki, Machiko og Stig

# Årsmøte 13. mars 2009

/ Tekst & foto - WeRK

Møtet startet som vanlig med det formelle - årsmøtesaker og valg.

Til stede var Stig Meier Berg, Trine Brændmo, Gustaf Spets, Kjersti Zahl, Berit Storhaug, Kari Krogstad, Thorill Sørflakne, Aina Mæhla, Tove Kaspersen, Hege Sagmyr, Tone G. Larsen, Kristian Isaksen, Anne Langerud, Anne K. Stokke, Geir Kojedal og Wenche R. Krogstad. Jarle Sørflakne kom til kaffen :-)



Etter møtet flyttet vi over til kantina hvor det ble servering og utdeling av pokaler til vinnerne av KM-blodspor -08 og KM-pinnespor -08.

Berit Storhaug fra brukshundkomiteen sto for utdelinga til de 3 beste i pinnespor, som var delt første plass mellom Gustaf Spetz m/ Maya og Anne Langerud m/ Myrten, og nr 3 Tone Larsen m/ Mia.

Bildet viser Geir Kojedal fra blodsporkomiteen som overrekker pokalen til Klubbmester i blodspor, Anne Langerud og Poa. Nr 2 var Dag Hassel m/ Liza og nr 3 var Dina Arnevik m/ Mira.

Årsmøtet ble avsluttet med det obligatoriske lotteriet med premier som var donert av medlemmer og fra klubbens eget premielager.

Thorill Sørflakne, Tone G. Larsen, Hege Sagnyr og Jarle Sørflakne bivåner at Gustaf Spets (i midten) igjen konstaterer at han har vinnerloddet!



# Valpetreff

/ Tekst & foto - WeRK

**Årets første treff, lørdag 31. januar.**  
Strålende sol og kaldt, men valpene holdt seg varme ved å leke jaktlek.

F.v. cavalier Luna, kromfohländer Birch og cavalier Jaro.



**Det var godt oppmøte på treffet lørdag 28. mars**

både av to- og firbente. Fint skareføre gjorde at vi kunne russle rundt over alt og det ble en liten tur rundt på golfbanen så valpene kunne løpe, leke og bli kjent med hverandre.

Valpene var cocker Trym, korthårscollie Jelly, kromfohländerne Birch og Anita, cavalieren Jaro og lagotto Balder.



**25. april** møtte kun 2 valper, men de fant fort tonen og koste seg i vakkert vårvær. Dalmatiner Jubi og bordercollie Lussie.



# Agilitykurs med Anette

/ Tekst BorghildB & WeRK

Helga 24. - 26. april var det tid for klubbens årlige agilitykurs med Anette Mjøen. Klubben setter stor pris på Anette's velvilje i forhold til å holde kurs for agilityinteresserte i Selbu hvert vår.

Deltakere på kurset var foran Rita Nordheim (m/ toller Anakin), andre rekke f.v. Ingrid Marie Stang (m/ labrador Lotus), Julie Langsrud (m/ storpuddel Sara), instruktør Anette Mjøen og Klara Lauvås (m/ husky Gaia). Bak Bodil Holm (m/ springer Nohra) og bakerst Borghild Birkenes og cairnterrier Ayni (og m/ springer Tulla som er videregående)  
Foto WeRK



Tolleren Anakin får leke med favorittleken når han har løpt gjennom tunnelen.  
Foto BorghildB



Cairn terrier'n Ayni hopper gjerne hinder for å få leke drakamp.



*Puddelen Sara har skjønnet hva hun skal gjøre når hun ser mønet. Eier Julie løper ved siden av.  
Foto BorghildB*



*Eier Ingrid Marie fører labradoren Lotus over et hinder.  
Foto BorghildB*



*Gaia er en husky som liker å løpe og hun synes tydeligvis at agility er en artig aktivitet. Foto WeRK*



*Mye av tiden på et agilitykurs går med på å leke. Her er det Bodil Holms springer spaniel Nohra som får sin vel fortjente belønning.  
Foto BorghildB*



*Tulla er ei spenstig frøken som elsker å hoppe. Hun går i klassen for videregående og konkurrerer i agility og agility-hopp sammen med matmor Borghild. Foto WeRK*

# Hoinndagan 2009



/ Foto WeRK

Stig Meier Berg ønsker alle velkommen til Hoinndagan i Selbu 2009.

Tobias Gustavsson holdt åpningsforedrag om "Problemhunder og hundeproblem" for et lydhørt publikum.



## Betraktninger om Hoinndagan i Selbu v/ leder

Allerede etter den 3. sesongen med "Hoinndagan i Selbu" har STBK klart å lage en merkevare som det snakkes om blant aktive hundeeiere i Trøndelag. Prøveperioden på 3 år er nå over - og styret har nå bestemt å arrangere Hoinndagan i 2010.

Årets konsept, med i underkant av 200 kursdeltakere, synes å være det beste så langt. Til tross for et pent overskudd i 2009 jobbes det fortsatt med å redusere kostnadene. Et av tiltakene vil være å ta i bruk Årsøya som arena for arrangementet. Da unngår vi for eksempel betydelige kostnader til leie og transport av telt.

Hoinndagan i 2010 vil trolig bestå av de samme suksessfaktorene som årets festival:

- \* Et bredt utvalg 3-timers praktiske kurs for hund og eier
- \* Valpeshow (under tak)
- \* Offisielle lydighetsprøver
- \* Hundekjøring med vogn for barn
- \* Lure coursing for løpshunder
- \* Oppvisninger
- \* Salg av hundeutstyr
- \* Servering av grillmat og drikke

Som arena tror styret at Årsøya med sine muligheter for overnatting med telt, campingvogn eller bobil kan bli et perfekt sted for både 2- og 4-bente - noe som vil være med å skape en flott ramme omkring festivalen.



# Hoinndagan 2009 - Lydighetsstevne

/ Tekst & foto  
WeRK

Klasse I gjør klar for  
tannvisning. Dommer  
Jan Odd-Geir  
Sørmarken forklarer  
reglene.



Fellesdekk er alltid en nervepirrende øvelse for  
spente førere :-)



Tre av klubbens medlemmer deltok i kl I og for Geir Kojedal m/ Ricci  
(til venstre) og Kristian Isaksen m/ Mia (ned til venstre) var det premiere  
i lydighetsringen. Berit Storhaug og Inox hadde deltatt før, men det  
er like spennende for det.





T.v. vinner av kl I, Inger Rønsberg  
m/ storpuddel Gågle



T.h. vinner av kl II, Solfrid Buvik  
m/ labrador BH Sæterskogens  
Nirrill Gulldusk

De 3 beste i kl III - f.v. vinner Liv  
Irene Næss m/ BH Heierås Emma  
(tervueren) - nr 2 Hilde-Brith Johansen  
m/ Heierås Hero (tervueren) - nr 3 Eli  
Ringseth m/ NUCh BH Geminero Dèjà  
Vu (dobermann)



Deltakerne i kl Elite. F.v. vinner Anne K.  
Abildsnes m/ labrador NSLCh Ciboria's Guno  
og nr 2 Anders Svare m/ malinoise  
BH Leonarda's Driftige Nemi

## Resultater offisielle lydighetspr. på Hoinndagan

### Klasse I

- 1 - Inger Rønsberg m/ storpuddel Gågle - 172 p/ 1. pr
- 2 - Geir Kojedal m/ toller Nina Ricci av Heliomar - 146 p/ 2. pr
- 3 - Berit Storhaug m/ storpuddel NUCh Inox Izmiro Avrina - 143,5 p/ 2. pr
- 4 - G. Røstvik m/ dv.pincher Aragon Leopold - 104,5
- 5 - Kristian Isaksen m/ cocker NVCh Blue Satin Into My Arms - 100 p/ 3. pr

### Klasse II

- 1 - Solfrid Buvik m/ BH Sæterskogens Nirrill Gulldusk - 147,5 p/ 2. pr
- 2 - Marit Wang m/ bc Max - 145 p/ 2. pr
- 3 - Kristin Estenstad m/ dvergschnauzer Karivas Galant - 143,5 p/ 2. pr

- 4 - S. O. Donjem m/ tervueren Heierås Hannah - 131 p/ 3. pr

### Klasse III

- 1 - Liv Irene Næss m/ terv. BH Heierås Emma - 234,5 p/ 2. pr
- 2 - Hilde-Brith Johansen m/ terv. Heierås Hero - 225,5 p/ 2. pr
- 3 - Eli Ringseth m/ NUCh BH Geminero Deja Vu - 184,5 p
- 4 - Merete Boneng m/ terv. Heierås Fame - 148 p

### Klasse Elite

- 1 - Anne Abildsnes m/labrados NSLCh Ciborias Guno - 248 p/ 2. pr
- 2 - Anders Svare m/ malinoise BH Leonardas Driftige Nemi - 213 p/ 3. pr

# Hoinndagan 2009 - Aktiviteter

/ Tekst WeRK  
Foto Bjarne Birkenes

På årets Hoinndaga var det tilbud om 4 forskjellige 3-timers kurs. Jessica Åberg kurset om "Trene lydighet med glede" og "Lek som treningsmetode" og Tobias Gustafsson om "Hundens språk" og "Hverdagsproblem". Det foregikk begge dagene medmeget god oppslutning.



Øverst Jarl Strødal med eng. setter, nedenfor Wenche R. Krogstad med cocker.



"Lek som treningsmetode" hvor deltakerne bl.a. fikk hjelp til å finne den leken som nettopp deres hund tente på.

Øverst Borghild Birkenes i drakamp med sin springer og under Hilde Kolstad med sin springer som foretrekker å leke med mykball.



På kurset "Hundens språk" fikk deltakerne prøvd seg på å lese hundene sine reaksjoner i forskjellige situasjoner som her, i møte med andre hunder.

Over Ingeborg Borseth med irsk ulvehund og Lars E. Nordheim med toller.

T.v. Eli Ringset med dobermann og Børge Kjesbu med dachs.



# Hoinndagan 2009 - Aktiviteter



/ Tekst WeRK - Foto Bjarte Birkenes

## Hundemassasje

Anne Maren Bæverfjord og Eva Sondresen holdt doble miniseminar (2 x 45 min) i emnene "Frisk hund i trening / Helsestudio for frisk hund" og "Syk hund i trening / Helsestudio for skadet hund".

På bildet er det Vidar Sagmyr og Luna som får undervisning av Anne Maren.



## Løpsglede

Svenne og Marit fra Myndeklubben Trøndelag rigget opp lurecoursingbane på driwingrangen og det ble kjørt demoløp med mynder av forskjellige raser. På bildet jakter en whippet på plastposen.

Hundekjøring er alltid populært og John Fagerlund stilte med åttespann alaskahuskyer begge dagene.



## Festmiddag

Lørdag kveld inviterte klubben til festmiddag. Pga stor påmelding ble middagen servert i storsalen.

Nærmest på bildet diskuterer leder Stig M. Berg hund med våre svenske gjester og kursholdere Jessica Åberg og Tobias Gustavsson. Foto WeRK



# Hoinndagan 2009 - Valpeshow

/ Tekst WeRK - Foto ToneGL

Søndagens største arrangement og høydepunktet for mange var valpeshowet. 77 hunder fra 53 raser var påmeldt for dommer Edgar Nilsen.

## Best In Show

ble engelsk springer spaniel Attentive's High Five for Winton (Odin), eid og ført av Vanja Sliwa som også er medlem i STBK. Det ble med andre ord "hjemmeseier" for klubben :-)



BIS-2 ble bearded collie La-Faja's Forever Yours og Line Haugen



Over BIS-3 cairn terrier Sweet Thing's Lulu og Tom Clausen.



T.v. BIS-4 dachshund korthår Skin Deep's Red Hot Chilli og Mette Sandvik

## Hoinndagan 2009 - Barn og Hund



Etter Valpeshowet søndag var det tid for Barn & Hund. Her dømte Vanja Sliwa og hun plukket ut 5-årige Celine Marie og hennes chihuahua til vinnere.

Hovedsponsor for Hoinndagan i Selbu 2009 var **Total Hund** og som tidligere stilte de med et svært rikholdig premiebord både til lydighetsprøvene lørdag og søndagens Valpeshow og Barn & Hund. :-)

For at det skal være mulig å avvikle et så stort arrangement som Hoinndagan er vi avhengig av en hær med flittige og gode hjelpere. Under er noen av dem i gang med nedpakking av teltet.

*F.v. Bjarte Birkenes, Gustaf Spets, Ove R. Nervik, Thorill Sørflakne, Grethe M. Nykkelmo og Vidar Sagmyr. Foto BorghildB*



# Blodsporkurs 8. - 10. mai

/ Tekst & foto WeRK

Helga 8. - 10. mai var det tid for et nytt blodsporkurs med Stig M. Berg og Wenche R. Krogstad som instruktører. Vi hadde maks antall deltakere med hund, dvs 12 stykker og dermed 6 per instruktør. Og som så ofte før var det god spredning i hunderaser.



De som var med var foran f.v. Bente Haarstad (m/ irsksetter Tell), Anita Fløan m/ dalmatiner Jubi, Andrea Hånes (m/ collie Vita), Marianne Hånes (m/ shetland shepdog Tessa), Øystein Moen (m/ springer Zalto) og Trond Jacobsen (m/ springer Aco). Bak f.v. instruktør Stig, Hans Olav Kulseth (m/ elghund Nita), Lars E. Nordheim (m/ toller Anakin), Kristin Kolåseter (m/ basset d.f. bretagne), Nina F. Guldset (m/elghund-lapphund Odin), Hege Sagmyr (m/ springer Lotta) og Aina Mæhla (m/ cavalier Jaro).

T.h. Anakin sjekker om matfar Lars er med.

Under har Zalto funnet kløven og har tenkt å bære den selv :-)



Stilig apport, syns Jaro.

T.h. Nita fattet stor interesse for blodsporet. Dette lover godt for en framtidig ettersøkshund.





Over har Otto funnet sporslutt. Foto SMB

Under trigges Aco på rådyrskanken.



Lotta er svært spornøye og holder et behagelig tempo.

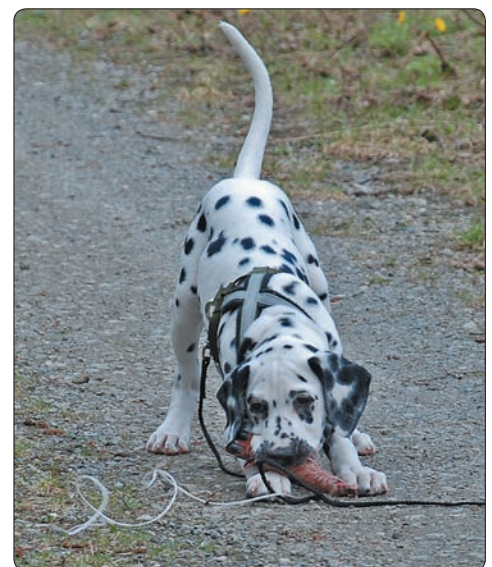
Under er Odin godt i gang med sitt spor. Foto SMB



Til venstre seles sheltien Tessa på før sporstart. Foto SMB



T.v. "Skal vi starte nå?" lurer Tell. Foto SMB



Kursets absolutt yngste deltaker, men Jubi løste oppgaven med glans :-)



# En liten prikk's møte med sporverden

/ Tekst Anita Fløan - Foto: WeRK

Min jakt etter ny valp startet sent i 2007. Men det var ikke så enkelt å finne hva jeg lette etter. Sommeren 2008 fikk jeg høre at oppdretteren til min da 10 år gamle tisper skulle ha valper på sin avlstisper ved neste løpetid. Ettersom jeg var redd for å bli uten hund fikk jeg låne ei tisper fra forrige kullet som nå var blitt 12 mnd. Vi hentet henne i oktober 2008 og ventet på at løpetiden skulle begynne. Jeg bestemte meg tidlig for at jeg skulle delta på flere kurs med min neste hund. Løpetiden kom, og parringen ble gjennomført. Så ble det bare å vente og håpe på tegn på drektighet.

Midt oppe i alt dette fikk jeg info-mail fra klubben om kommende kurs som skulle holdes våren 2009. Der lyste ordet blodsporkurs mot meg!! Det var jo helt perfekt for oss, jeg hadde ingen erfaring fra blodspor fra før, men hadde lyst til å trene dette med valpen. Og jeg har jo skjont at de fleste kursene i klubben raskt blir fulltegnet. Så da sendte jeg like godt en mail til Stig med en gang. Jeg tror jeg skrev noe slik som at jeg ønsket og melde på en enn så lenge ufødt valp. Ja, det var en del usikkerhetsmomenter her.. For det første, jeg skulle ha tisper, og den skulle være sorttegnede. Og i all hovedsak, det burde være valper der!!

Jeg forsto det var første gangen en valp var på-meldt et kurs før den i det hele tatt var født. Ukene gikk og jo da, det var tydelig valper der. I slutten av februar 2009 ble min sorttegnede tisper valp født, og jeg regnet ut at hun ville være 9 ½ uke den helga kurset skulle være. Jeg fikk en del tilbakemeldinger fra 'hundefolk' på at det nok ikke var så lurt og dra på kurs med en så liten valp. Det var ikke få som påpekte hvor viktig det var med sosialisering, tilvenning til hjemme miljøet og det å bli kjent med valpen sin.

Men jeg hadde nå bestemt meg, på kurs skulle jeg! Mitt hovedmål var ikke å lære valpen så mye, men JEG ville lære hva dette gikk ut på. Det jeg var mest spent på var hvordan hun ville takle det å bli satt alene i bilen når vi ventet og venting blir det jo en del av på kurs. Men det gikk utrolig bra! Vi fikk super trening på bilkjøring siden vi hadde en time å kjøre hver vei, og det ble noen timer i bilburet den helga, men hun var utrolig stille og rolig.



På lørdag morgen skulle vi i ilden, vi ble brukt som forsøksdyr ;o) Vi startet med starten; skanken og blodet. Det var skummelt i starten, men etter litt lek gikk det greit. Blodet ble blandet med boksmat og Wenche gikk et kort slepespor. To korte spor på rappen, og prikken hadde skjont tegninga!! Og slik fortsatte framgangen resten av helga. Vi avsluttet med at jeg selv gikk ut et spor som for meg var ganske langt. Jeg måtte krysse et elgråkk ved et rotvelt og jeg gikk meg litt fast, så det ble også en ganske åpen vinkel. Og så måtte jeg vente.. i noe som jeg følte en evighet var vel knappe 30 minutter. Så var det ut og gå. Lille valpen fikk bestått av Wenche, og jeg tror nok jeg var mer stolt enn Jubi når hun fant skanken helt uten hjelp fra meg.

I ettertid har det blitt alt for lite blodspor. Her vi bor er det så mange som trener blodspor, og jeg er ikke så veldig flink til å gå ut alene. Det har nok litt med redselen for å trå feil og gjøre, og dette gjør nok at jeg kommer til å delta på flere slike kurs! Jubi er jo enda ung og vi har mye og lære enda!

*Hilsen Anita og Jubi*





# KENNEL DIZHAR'S

OPPDRETT AV

STORPUDEL - SORT

TOYPUDEL - BRUN OG SORT

Bente Martinussen, Innbygda, 7580 SELBU

TLF 416 69 486

Dizhars@hotmail.com

www.dizharskennel.com



**MILO**  
3XBIR 1XBIM  
BIS VALP ORKANGER 09



**KAISA**  
10XBIR 1XBIM  
2X BIG4



**BELLA**  
2X BIM



**PIE**  
5XCERT  
5XBIM



**THYRA LP1**

**OSKAR**  
4XCERT  
2XBIR  
2XBIM

# Litt om spesialsøk - fra te-lukt til få-lukt

/ Tekst Bodil Holm

## Her startet det - i kjelleren med Stig.....

Mynta, 5 mndr, deltar på introduksjonsdelen/modul 1 til spesialsøksprogrammet. Hun står på den oppbygde plattformen og søker over de 4 hullene på jakt etter rett lukt, som for nybegynnere bare er vanlig telukt.

Treningsøkten foregår ved at eier og coach, denne gangen Hilde Kolstad, står på hver side for å passe på at hunden ikke detter eller hopper ned under arbeidet. Bak veggen står spesialtrener og kursleder Stig med et stort lager favorittgodis. Det er han som lager oppgavene til hunden i starten (ved å skyve på plata med luktboksene) og som belønner riktige markeringer.

Aller først har vi sittet noen timer med teoretisk gjennomgang før hver hund får prøve seg i "laboratoriet" med Stig som trener ved selve nyinnlæringen. Når en erfaren trener jobber direkte med hunden i starten fører det til at hundens læringskurve går rett opp, og så får vi eierne tid til å se, tenke og memorere over hvordan plattformen håndteres og belønningen "times".

Hunden skal knekke koden i fht at den skal styre showet selv. Når den lukter på boksen med stimulus-lukta, slippes det ned en godbit på brettet foran hunden. Når den har skjønnet systemet og gjort en del riktige repetisjoner, tar vi over selv. Da er ikke hundene så sårbare om det blir litt kluss i leken, det går ganske fort å rette opp igjen. Mynta gjenkjente telukten og skjønte at det var den det handlet om, andre gangen hun kom opp på plattformen. Da begynte hun å lete og følge etter boksene når de ble skjøvet til nye hull. Det handlet faktisk ikke om mange minutters trening før hun viste positiv effekt. Dette gjelder de aller fleste hunder som starter her.



Hullene i posisjon 2 eller 3 (midten) er de letteste som man begynner med å plassere telukten i. Etter hvert skyves luktboksen til ytterpunktene. På bildet over er Mynta på vei til å sjekke posisjon 1. Det krever en ganske aktiv og motivert hund for at den skal komme på å bevege seg sidelengs på plattformen, så når hunden har lyktes, får den aldri mange repetisjoner på en gang på hver side.

Plattformen kan utgjøre et noe spesielt miljø og det kan være forskjellig hvor trygge hundene føler seg på plattformen. Noen har negative assosiasjoner med å stå på høye bord og individuelle utfordringer mht følsomhet for metall- og skrapelyder, ekko inni plexiglassrommet forrest osv. Spaniels kan for eksempel sette fast de lange ørene i hullene og det kan faktisk gå an å klemme snuten til hunden når man ikke følger godt nok med hva hunden holder på med. (Må bare beklage til Mynta ☺, men hun kom over det og ble like trygg som da hun startet). Plattformen brukes bare en kort periode – nesearbeidet skal jo overføres ut i det virkelige liv – til den aktiviteten man har tenkt å drive med.



I Myntas gruppe var vi bare 3 som deltok og det var litt luksus å få så mye tid til hver hund. Her har Anne Abildsnes selv tatt over grunntreningen av Guno, 4 år. En del av progresjonen er at hunden etter hvert skal trenes i å stå og holde posisjonen og markere tydelig at her er rett lukt. Guno har inntatt frys-stillingen og er ikke i tvil - snart slippes godbiten gjennom trakta og havner rett foran snuten og riktig boks.



Neste fase er innlæring av søk på golvplan på bane med 6 metallbokser. Hilde og Dina 1 ½ år arbeider seg systematisk fra boks 1 til nr 6. Under treningen har vi ulike roller og hjelper hverandre. De andre skal klargjøre banen med bokser og innhold, og sette opp nummerskilt som viser eier ved hvilke bokser det skal belønnes for riktig lukt.

Hunden styres i starten i line for å kontrollere farten og sikre at den sjekker alle hull. Belønningen gis rett over riktig boks. Ved de andre boksene med feil innhold (som kan være for eksempel bomull, kaffe, annen tesort) forholder man seg helt passiv når hunden lukter. Veldig systematisk og faste rutiner som hunden fort kjenner igjen og får forventinger til, slik at den ganske fort klarer å jobbe alene. Hundene blir overraskende fort fokuserte og nøyaktige og kan få gå fritt på banesøket. Vi får heller det "problemet" at de blir stående og markere utallige ganger på den boksen som utløser belønningen, uten å ville sjekke de andre. Å gå samme bane 2-3 ganger er gjort på under 2 minutter, så det er intens trening i korte økter, før hunden blir lagt i bilen for å tenke på hva den har gjort.

Denne arbeidsmåten passer for hunder (og eiere) i alle aldre. Valpene lærer like fort som de voksne og kan gjennomgå akkurat samme progresjon. Hunden lærer å ta ansvaret og initiativet, allerede på plattformen, og senere er det den som skal vise fører hvor sporet går. Vi skal bare lære oss å tolke de kroppslige signaler som hunden gir underveis – som fart, sniffefrekvens, avklaringer av feil spor og sporretning, bruk av vindretning, sjekking av huskanter.

Nohra har også gjennomført del I og i det videre programmet valgte jeg å bli med på opplæring i ID-sporing med henne.

Modul II foregikk på vinterføre – noe som gikk like greit for hundene. Da var det veldig lett for førerne å se sporene. Vi var også innom banesøk igjen. Innholdet var da byttet ut med stoffbiter med personlig ID-lukt og stoffbiter uten slik lukt.

Ute startet vi med å presentere ulike personers ID-lukter og lære hunden å koble lukten av en eiendel/klesplagg med eieren ved at vedkommende løper et stykke og hunden slippes etter.



Akkurat dette momentet er ikke sportrening med lav nese, men matching av ID-lukt og rette person som i starten også er synlig. Et ID-spor er et spor uten kjent "startgrop" slik at hunden får ikke påvist sporstart. Det er hunden som skal søke opp rett sporet ut fra å ha fått luktet på et klesplagg eller lignende.



Deretter er progresjonen slik at hunden skal følge sporet fra klesplagget og finne en skjult fører. Det legges inn kryssende spor slik at det blir en diskrimineringsoppgave i veikrysset. Hvis rette spor følges blir hunden belønnet med godbiter i sporet.



Vi bruker veldig kort line på dette stadiet i opplæringen, fordi hundene ikke skal rundere seg fram til løsnings, men gå rett foran oss i sporet. Og det er ikke lett å gå så nært hunden for det blir nokså hardt drag og bra fart som skal holdes igjen, så tyngdepunktet til fører blir litt lavt og bakpå ☺.....

I Modul III begynner den mer langvarige treningsperioden - mest utendørs trening på ulike underlag og det er inkludert mye miljøtrening. Men dette er også den morsom-ste modulen.



Her følger bilder fra et demospør med meg selv som sporgåer, uten ordentlig figurant i enden. Jeg har valgt å la Nohra gå med halsbånd på denne typen spor for å skille forventingene fra blodspor. Men det er ikke noe "must".

Her er Nohra på en rettstrekke – hun bryr seg lite om at hun har gått sporlina under bena. Pilen viser at hun ligger godt på sporet. Vi er avhengig av å bruke slike merker når vi trener på så ensformig underlag som asfalt for å huske detaljert hvor vi har gått. Spesielt når andre personer går opp sporene for oss, er det eneste måten å vite hvor løypa går. Det begynte å bli mørkt og da er det morsomt og plutselig finne en hvit pil foran seg. Det er morsomt når du har en hund som drar deg overbevisende gjennom sporet. *Kom igjen mutteren, her er det !*



Her går sporet bort til en benk hvor jeg lagde ekstra luktavtrykk og la igjen en liten godis på kanten. Videre vinkler sporet i spiss vinkel til høyre – bort fra vegg og utover asfalten igjen.



Innimellom ligger det små godbitdepoter – skjult i underlagets farge, så de ikke er direkte synlige.



Her har Nohra valgt rett passasje etter litt rundering utenfor stablene med steinheller, og hun markerer muligens lukt fra meg som kom borti kantene.

Noe av treningen har også omfattet sokkelestspor ute (på tørt underlag) – da er det lettere å skjønne at hunden virkelig kjenner duftmolekylene fra et menneske. Men tykke skosåler avgir også mye menneskelukt.



Her kommer Nohra til en lur vinkel – en såkalt Selbu-vinkel (jeg har gått rundt stolpe og spenn 3-4 ganger og drysset av meg molekyler) så her ligger det mye lukt. Hun er på vei inn fra feil side (mot min gåretning) - bråsnur og lukter mye oppover på spennet på alle sider. Hun bruker mye mer tid på bakkeområdet rundt denne vinkelen enn de øvrige – snuser mye fram og tilbake og rundt omkring – mulig fordi det var mye av mine fottrakk her, eller andre ting som jeg ikke vet om. Uansett var det morsomt å se at hun fikk ekstra utslag her.

Man opplever alltid uforutsette forstyrrelser når man legger spor i ulike miljø. Denne gangen var det en ungdom som holdt på å starte mopeden sin utpå plassen og han fikk ikke start, det bare smalt og smalt, og han tok rennfart med den mange ganger. Det var en nokså tydelig forstyrrelse, men Nohra sporet helt greit videre etter å ha sett på han en gang.



Her viser sporlina hvor Nohra kom fra – at hun tok en liten sving til venstre før hun oppdaget at sporet ikke gikk den veien, og deretter snudde hun 180 grader og fant vinkelen direkte. Det ligger ingen godbiter akkurat i vinkelen, så den eneste lukten hun har er mine fotavtrykk.

Vi skifter på å legge lange spor og korte spor, som skal motivere til å komme seg fort til belønningen. Bildene er fra et spor som var nokså langt mtp at det meste gikk på asfalt og Nohra er en fersking i dette – ca 300 m, det var 4 timer gammelt, hadde ca 18 vinkler og det var noen overganger mellom ulike underlag. (Ettersom jeg gikk med kamera selv i den ene handa, ble sporlina noe slakkere enn den vanligvis får lov å bli). Dette var et “sjekke-hvordan-det-går-spor” hvis jeg lar være

å styre henne ut fra primærsporet. Hun kom fram selvstendig, men gikk ikke spornøye på områder der det luktet sterkt av andre ting (hest, div.gjødsel, fugler, silorester + +) da er hun ute og sjekker nokså omstendelig, men hun husker hvor hun forlot sporet. Hun viser MYE kontraindikasjon underveis – dvs at hun kommer tilbake og viser meg at det egentlige sporet går en annen vei. Det er når hun klarer å ta de rette inngangene og smutthullene mellom ulike hindringer at det er morsomt å gå bak.



Her er Nohra ved målet og finner godbitene som er gjemt mellom steiner opp fra bakken. Hun synes det er veldig stas når det sitter et ordentlig menneske (skjult) i slutten av sporet, noen som har lommene fulle av godis 😊



Til slutt er det ekstra kalas med mer godis, favorittleke og mye ros !!

Men et treningsfotspor slutter jo aldri – så når hun har kost seg litt, tar hun som regel opp sporet mitt videre mot bilen.

## Appellmerkekurs

Vi startet 31. august og hadde 8 kurskvelder hvor vi gjennomgikk alle øvelsene til appellmerket. Stig M. Berg var instruktør. Deltakere var Berit Storhaug m/ glatthårscollie Jelly, Anne Langerud m/ springer Myrten, Else May Engen m/ berner sennen Jeppe, Monica Holthe m/ springer Nova og Wenche R. Krogstad m/ cocker Tuva.



# Bjarte gjør ting han ikke kan: Blodsporkonkurranse

/ Tekst Bjarte Birkenes - Foto BorghildB

I serien *Bjarte gjør ting han ikke kan*, har vi nå kommet til å stille i konkurranse, nærmere bestemt blodsporkonkurranse. Vi skriver midten av juni, og stedet er Åfjord. Det er tid for å starte i min første blodsporkonkurranse. Det er nøye planlagt, beslutningen og påmeldingen ligger allerede langt tilbake i tid. Det har vært god tid til trening, rundt to måneder hvertfall. Det burde gå greit. Hadde jeg bare trent... Etter konkurransehelgen ville jeg nesten ha doblet antall spor jeg hadde gått i hele mitt liv. Tulla hadde heldigvis gått noen flere, men jeg skulle jo henge med bak der jeg også.

Jeg kjente det. Jeg gjorde det. Det var nervøsitet. Jeg hadde en rar smak i munnen, nesten litt tørr. Småkald var jeg også. Jeg hadde aldri tenkt at jeg skulle bli nervøs. Det var jo bare å gå ut der, gå sporet, og så ville det gå som det ville!

Det regnet på morgenen. Det hadde regnet på natten. Det hadde regnet mye. Jeg var sikker på at blodet var borte nå, ingenting takler så mye regn. Og da blir det umulig å gå spor hvertfall! Men neida; spor skulle det bli. Jeg ble henvist til nærmeste myr.

Eller forhenværende myr er nok mer dekkende, fordi i dag var det en innsjø. En stor, våt, dyp og sannsynligvis en blodfattig innsjø. Her skulle jeg altså møte mitt endelikt.

Jeg og Tulla tok sats og kastet oss på svøm. Dommerne endte med å droppe båten og begynte å svømme de også. Tulla var rimelig tydelig i begynnelsen på hvor vi skulle, og jeg hang med. Etter en stund kom vi til et buldrende elvestryk midt på myren, og da ble jeg skeptisk. Vi skal vel ikke over der?! Ingen sporlegger med vettet i behold svømmer over noe sånt! Men Tulla var sikker – vi skulle over. Og sånn ble det.

Men bedre ble det ikke. Det var vått, det var fugl, det var førerfeil, det var murring og skurring. Etter vassing på åpne myrer, vassing i dype myrer, knoting i busker og kratt, mislykkede forsøk på å følge førers sporfinneregenskaper, og retningshjelp opp til flere ganger fra dommeren, så fant vi endelig skanken.

Jeg var våt. Søkk våt. Men jeg var enda mer imponert! Tenk at dette gikk an! På tross av syndefloden, hadde Tulla funnet sporslutt! Jeg var godt fornøyd med smultringen vi fikk. (0. premie..)

Dagen derpå gikk alt så meget bedre. Det var ikke lenger så vått og terrenget var ikke så vantrukket av natur. Vi vinklet riktignok etter en elg etter ca 75 meter, men ingen hadde fortalt meg at det ikke skulle være vinkler så tidlig i sporet! Dommeren var grei og lot det gå på udugelighets-kontoen min. Etter dette gikk Tulla et knallspor, vinklet og styrte som en gud. Jeg hang på, trodde jeg drev og vurderte saker og ting, men egentlig bare latet jeg som. Det var Tulla som gjorde hele jobben. Hun førte. Hun undersøkte, vurderte og forkastet feilspor. Jeg prøvde å se konsentrert ut.

Plutselig var skanken der. Den var vakker der den lå i solen og glinset. Tenk det, vi fant skanken! Steike så god jeg er, tenkte jeg, før jeg raskt tok det i meg. Mer eller mindre på egen hånd hadde Tulla dratt meg gjennom skogen, fulgt et blodspor på 600 meter, og jammen fant hun ikke sporslutt!

Det fantes bare ett skår i gleden; jeg hadde ikke hatt så mye med det å gjøre. 2.premien var hennes. Bare hennes.

...neste gang blir jeg i bilen, så går hun sikkert fortere også!







*Deltakere, dommere og gode hjelpere på Selbuprøven 2009*

*/ Tekst ToneGL - Foto Vanja Sliwa & Geir Kojedal*

Lørdag 4.juli var det dags for årets store blodsporprøve i Selbu. I tørt og varmt vær med luften full av flygende småkryp møtte 27 spente ekvipasjer opp på Selbutunet til sportrekking. Det var ikke de tørre sporene som skulle forstyrre mest, men det ble veldig mye fært av andre ting som dro 12 ekvipasjer ut av sporet og til 0.premie. En ekvipasje fikk 3.premie, fem fikk 2.premie og 9 fikk 1.premie, og blant dem var det tre som fikk HP, og de tre ble plassert som prøvens 1., 2. og 3.beste hund. Prøvens beste hund ble cocker spaniel NVCh Tomboy's Symphony For You, eller Pippi som vi kjenner henne best som, sammen med fører Wenche R. Krogstad, nummer to ble nova scotia duck tolling retriever Redadict Racing Rascal, (Jing) og fører Johanna Järnegren. Nummer tre ble engelsk springer spaniel NVCh Desperados Rigoletta (Poa) og fører Anne Langerud. Gratulerer så masse til dere alle tre! En ny viltsporchampion ble det og på denne prøven, svenske Anneli Sundkvist og hennes cocker SVCh Meryl Dream Vs. Reality fikk sin 1.premie og dermed tittelen NVCh. Grattis grattis!

Vi stilte med to hunder, cockerne Mia og Hayley. Matfar Kristian skulle få debutere som fører på blodsporprøve med Mia, som fra før er viltsporchampion. De klarte seg veldig bra sammen og gikk til en kjempefin 1.premie. Jeg skulle prøve å føre virvelvinden Hayley gjennom hennes første prøvespor, og her var det bare å holde på hatten og henge seg på. Hun hadde aldri gått et spor i full prøvelengde og er trent veldig lite på blodspor. Hayley går ikke spor, hun løper spor, så hun gikk seg helt tom i varmen men med ren innsatsvilje og etter et par gjørmebad underveis klarte hun å komme seg til sporslutt og en god 2.premie.

På Selbutunet ble det holdt bruktmarked med hundeting som medlemmene i klubben hadde donert til klubben, og det var mange fine ting som var kommet inn. Så mens man ventet på resultatene kunne man kose seg med god mat og shopping. ☺ Selbuprøven er en stor prøve, med mange dommere, sporleggere, hunder og førere som skal plasseres på riktig spor til riktig tid, og det er alltid flott og proft gjennomført, tusen takk sendes herved til alle som er involverte i Selbuprøven!!

Sponsor for prøven var  
JaRo's hund

*F.v. Prøvevinner  
Wenche R. Krogstad m/ Pippi,  
nr 2 Johanna Järnegren m/ Jing og  
nr 3 Anne Langerud m/ Poa.*

*Bak dommerne, f.v. Stig M. Berg,  
Gunnar Bostad, Arne Jørstad,  
Edvin Meistad, Annar Sætnan  
og Tor Næsje*



## Resultater - Selbuprøven 2009

### Nr 1 og Prøvevinner

Wenche R. Krogstad (STBK) m/ cocker Pippi  
(NVCh Tomboys Symphony For You) - 1. pr m/ HP

Nr 2 Johanna Järnegren (STBK) m/ toller Jing  
(NSVCh Redadict Racing Rascal) - 1. pr m/ HP

Nr 3 Anne Langerud (STBK) m/ springer Poa  
(NVCh Desperados Rigoletta) - 1. pr m/ HP

### Med 1. premie (i katalogrekkefølge):

- Anne Langerud (STBK) m/ springer Myrten  
(Coco Lines Vanilla Dream)
- Dag Harald Hassel (STBK) m/ springer Liza  
(NSVCh Barecho Fly Me To The Moon)
- Hilde Kolstad (STBK) m/ springer Tikila  
(NSVCh NMB-06 Kahills Coco Chanel)
- Kristian Isaksen (STBK) m/ cocker Mia  
(NVCh Blue satin Into My Arms)
- Elin Setseng m/ hollandsk gjeterhund Avita  
(NVCh Trontoppens Avita)
- Anneli Sundkvist (Sverige) m/ cocker Myrten  
(SVCh Meryl Dream Vs Reality) - NVCh!

### Med 2. premie (i katalogrekkefølge):

- Geir Kojedal (STBK) m/ toller Ricci  
(Nina Ricci av Heliomar)
- Tone G. Larsen (STBK) m/ cocker Hayley  
(Blue Satin Keep Looking At Me)
- Anne Stokke (STBK) m/ springer Lacris  
(NSVCh Mi-Mios Prudence)
- Kristin Kolåseter (STBK) m/ basset f.d. bretagne Otto  
(Fagerkollens Otto)
- Karin Bardal m/ golden Teila  
(Zednoras Tequila Sunrise)

### Med 3. premie:

- Wenche R. Krogstad (STBK) m/ cocker Tuva  
(Häljans Ciquitita)

### Med 0 premie (i katalogrekkefølge):

- Vidar Sagmyr (STBK) m/ springer Luna  
(NVCh Ingribakkens Luna)
- Hege Sagmyr (STBK) m/ springer Lotta  
(Winton Brown Eyed Girl)
- Bjørn Henry Bremnes (STBK) m/ springer Lucas  
(NVCh Ingribakkens Lucas)
- Birgit Westgård m/ strihåret vorsteh Bekkestuggus  
Apz Blixt
- Trude Skogø m/ welsh corgi pembroke Annwn's  
Xalvie
- Jon Sæter m/ springer C-Dur (NVCh Laceby Dance  
With The Devil)
- Dina Arnesen (STBK) m/ springer Mira  
(Faks Minime Mira)
- Kari Krogstad (STBK) m/ hvit gjeterhund Aipo  
(Aipo av White Rewyr)
- Herdis Vangnes m/ golden Luna (Zednoras  
Make It Real)
- Fritz Just m/ springer Tyra (Mi-Mios Guns'N Roses)
- Bodil Holm (STBK) m/ springer Nohra  
(NVCh Desperados Whoopie)
- Bodil Holm (STBK) m/ springer Lotta (NSVCh  
Debs Seashell)

## GPS - kurs med Svein Åkervik



Kurset hadde 4 samlinger fordelt i oktober, november og desember.

På bildet sees f.v. instruktør Svein Åkervik, Willy Næss, Stig og Kristin Kolåseter, Bjørn V. Warmdal, Anne Langerud og Anita Fløan.

Deltakere som ikke er avbildet var Jon Fløan og Edvin Øren. Foto WeRK

# Dyreassistert terapi

/ Tekst & foto Kari Krogstad



Som hardt arbeidende hjelpepleier og arbeidsmoral på topp var det et hardt slag å gå ut av legekantoret til min fastlege med beskjed om at min helse er slett ikke bra. Hvis jeg var interessert å ta vare på min helse måtte jeg slutte med nåværende yrkeskariere. Da ble spørsmålet; hva skal jeg bli når jeg blir stor? Et godt spørsmål, og hva er

mine muligheter i Selbu? Det å jobbe med mennesker er både spennende og utfordrende, og det ville jeg fortsatt holde på med.

Da kurset om dyreassistert terapi kom bokstavelig talt ramlende inn på dataskjermen min, var det et tilbud jeg ikke kunne takke nei til. Kurset, med 3 moduler, der 1. modul skulle gå over 2 dager ved Landbrukshøyskolen på Ås avd. antrozoologiseret, med ca 20 deltagere. Det var forskjellige bakgrunner til deltagerne, noen i form av omskolering, barnevernspedagoger, psykisk helse, representanter fra TV-serien "Vi på Langedrag", og fra lag og organisasjoner fra barne- og ungdomsarbeid.

På et sykehjem for ca 15 år siden ble jeg som hjelpepleier overrasket av en merkelig situasjon. En eldre dame som hadde diagnose aldersdement, hadde bodd på sykehjemmet over lang tid og var kommet så langt i dementutviklingen sin at hun ikke lenger kjente igjen sine barn og barnebarn. Hun var vanskelig å samarbeide med i stell og påkledning, snakket usammenhengende, hun lo og snakket ut i lufta, vandret mye i korridorer, forvirret og engstelig, som ofte endte ut i bunnløs fortvilelse og sinne.

Sykehjemmet hadde på denne tiden en svart og hvit katt. Ikke alle pleiere eller pårørende var like begeistret, men denne katten tilhørte avdelingen der den demente damen bodde.

En dag satt damen på en stol i dagligstuen ganske oppstemt og snakket opphissende ut i lufta, katten kommer og titter nysgjerrig opp på henne. Min første reaksjon var å ta katten bort for at damen ikke skulle bli skremt, men katten hoppet opp i fanget hennes før jeg rakk å gjøre noe, den gned seg opp mot ansiktet hennes, før den krøllet seg sammen og la seg ned i fanget. I samme øyeblikk ble damen helt stille, og helt naturlig startet hun å stryke katten over hodet og ryggen. Ansiktet til damen ble til et kjærlig smil og omsorgfulle øyne lyst opp, før munnen åpnet seg og til min store forskrekkelse kommer det "nei men er det du lille pusen".

Damen hadde et helt tydelig språk til katten, kroppen slappet av og etter en god kvil på fanget hopper katten ned og damen er rolig resten av dagen, men språket til damen var bare tydelig når hun snakket til katten.

## ***Indre samspill mellom mennesker og dyr***

Det er bevist at dyr har positiv effekt på mennesket gjennom hormonene. Hormonene frigjøres ved kontakt, som klapping, kos og massasje og fungerer på mennesket, men også på dyrene, det vil si at det er en toveis tjeneste.

### Oxytocin

er et hormon som gir økt ro, økt sosial interaksjon, minsker følsomhet for smerter, senker blodtrykk.

### Fenyletylamin

er et hormon som gir senket blodtrykk, løfter humør/tungsinnhet, reduserer deprimerende følelser

### Prolaktin, Dopamin, Serotonin

er også hormoner som gir økt velvære, senker stress, slik at kroppen selv kan finne ro og behag.

Disse reaksjonene har en positiv innvirkning på blodtrykk som igjen virker inn på hjertefrekvensen vår, noe som vil minske risiko for hjerte- og karsykdommer.

Forsker Erika Friedmann viste at hvis man hadde hund eller katt når man fikk en alvorlig hjertelidelse f. eks angina pectoris var sjansene for full rekonvalisering mye bedre hos hund- og katte-eierne i motsetning for dem som ikke hadde dyr.

Barn fra 6 mnd alderen kan "pludre", holde øye kontakt og smile til dyr, mer enn til andre stimuli leker. Barn får bedre stimuli i omsorg og kommunikasjon mellom andre mennesker når de får ha kontakt med dyr, de lærer seg selvkontroll og selvtoleranse og knytter emosjonelle bånd. Barn som har et godt forhold til et dyr vil ta med seg disse positive erfaringene inn i livet som voksen, og vil fortsette å utvikle medfølelse for andre mennesker.

De som har kjæledyr blant eldre mennesker har mindre kontakt med lege, de er mindre deprimeret og psykisk mer sterke enn de som ikke har kjæledyr.

Det er gjort en undersøkelse for sykehjem med dyr, dyrene var burfugl, akvariefisk, hund og katt, de avdelingene som godtok dyr fikk roligere pasienter, de var mer villige til å ta medisiner, og de fikk en mer hjemlig atmosfære og hadde noen å snakke med. Pasientene beveget seg mer og fikk andre ting å snakke om enn egen sykdom, noen ble mindre smertepregget.

Hvilke dyr som kan brukes i dyreassistert terapi er alt fra mus, ilder, kanin, katt, hund, hest, ku og sau. Det er vel bare vår fantasi som setter begrensningene.

Det er mye mer som skal på plass før man kan ta dyr i bruk sammen med en bruker.

Det må kartlegges om

- bruker er villig til å anvende dyr som behandlingstilbud. Det kan virke tvert om dersom bruker har angst for dyr eller har opplevd å bli bitt, kloret eller har negative erfaringer med dyr.

Det må også undersøkes om

- bruker er allergisk mot dyr, man kan være allergisk mot dyrefor som høy, fiskemat som ofte er produsert av skaldyr. På institusjoner kan man finne et begrenset område der det kan opprettes en dyresone.

Videre må man finne rett dyr til rett bruker, dyret må være forutsigbart slik at man får en forventet reaksjon i gitte situasjoner, det må være pålitelig, ikke ha noen form for aggresjon eller trekke seg unna i ubehagelige situasjoner.

Dyret må være anvendbart for det blir litt vanskelig å dra rund på en okse for 30 min besøkstid på en institusjon.

Dyret må være kontrollerbart slik at vi kan legge inn kommandoer for innkalling. Et dyr som løper rundt og ikke viser tegn på kontroll vil gi utrygge følelser for dem som skal være i nærheten av dyret, poenget med å bruke dyr er for å skape tillit og trygghet. Utrygghet kan føre til at bruker kvier seg for å samarbeide, og ikke klarer å dra nytte av tilbudet.

Det ligger et stort ansvar hos dyrefører, som til enhver tid har ansvar for at dyret har god helse. Riktig fôr og førmengde, markkurer, oppfølging til veterinær for vaksiner og helsesjekk.

Hvis dyret er smertepåvirket kan det ofte skifte temperament og oppføre seg på en anderledes måte. Det kan skje over natten, med giktplager, strekk i muskulatur, forkalkninger, tannrâte, klo/hov sprekker.

Da er det viktig at dyrepasser kjenner dyret så godt at han kan gå inn så si at dyret ikke er i form og skjerme dyret for ubehagelige situasjoner. Dyrene gir klare tegn på ubehagelige situasjoner og utviker da stress hvis de ikke blir fjernet fra ubehaget. Dette må dyrefører kunne slik at det ikke oppstår utrygghet og fare for bruker.

### **Dyr i skolen**

I USA har de gode erfaringer med lesehund, det er ingen forskning på dette, men gode dokumentasjoner, Reading education assistance dog. Martins prosjekt ble gjennomført med 10 barn med lese- og skrivevansker, i samarbeid med lærerne. De leste i ei bok som de hadde valgt ut selv, noe som skulle være av interesse for den enkelte elev. I leserommet var det sammen med

eleven en hund som skulle være tilhører, og hundefører som skulle se til at hunden ikke kommer til skade eller oppfører seg truende. Hunden var dressert slik at den hadde nærkontakt med eleven, enten ligge med hode i fanget på eleven, eller ligge slik til at eleven kunne stryke lett på den. Elevene leste hver uke 20 minutter sammen med hunden.

Ved å sette elevene sammen med hunden fikk dette en effekt på eleven med lavere hjerterytme og puls, prestasjonsangsten slipper ikke så lett til, samtidig tar hunden bort fokuset fra eleven, presset blir mindre. Elevene hadde noe og se fram til og får positive forventninger. Eleven ble evaluert med nasjonale godkjente tekster. Samtlige elever viste god forbedring i lesing, 4 av elevene fikk topp karakter i naturfag, matte og lesing. Elevene som var med i prosjektet benyttet biblioteket mer og la fram prosjekter for klassen, engasjerte seg bedre i klassen fikk økt selvbilde.

Dette er en liten innføring i et kjempestort tema, der det er fantasien som setter begrensningene. Situasjonen min i dag er at jeg har et prøveprosjekt i Selbu Kommune der jeg har med meg hunden Heidi som besøksvenn ved sykehjemmet.

Min egen hund Aipo er under trening og skal nedover til Ås i slutten av januar for å bli testet opp mot øvelser som er relevante for Dyreassistert terapi, et treningsopplegg som ligger inne i oppgaven i 2. modul som startet i september 2009. Målet er å bli en dyreassistert terapi hund, en DAT-hund.

*Ønsker med dette alle 2 og 4 beinte venner*

*God Jul og et Godt Nytt År  
Aipo og Kari*

## **Selbu Trekk- og Brukshundklubb**

Agilitykurs  
Appellmerkekurs  
Blodsporkurs  
Brukssporkurs  
GPS-kurs  
Grunnkurs lydighet  
Valpekurs

Meld deg på allerede nå!

selbutbk@start.no  
www.selbutbk.org

# 2300 kilometers biltur - eller tur-retur Melhus-Selbu 14 ganger - for å få en null

/ Tekst & foto Henrik Jensen, [www.inicio.com](http://www.inicio.com)

Gleden var stor da vi i vinter fikk beskjeden om at Remus og jeg var tatt ut til det norske landslaget som skulle delta på Nordisk Viltspormesterskap for retrievere (NVM09) i Danmark i august 2009!

Samboeren min Johanna og Remus hadde gått et dansk viltspor sommeren 2008, så vi hadde en anelse om hva vi måtte trene på. Det er nemlig særlig to ting som skiller det norske og det danske viltsporet. For det første begynner sporet innafor ei oppsøksrute på 20x20 meter. For det andre er det en spesiell tilbakegangsvinkel i sporet. I Danmark er det 2 personer som legger blodsporet; en stifinner som går foran og bestemmer hvor i terrenget sporets skal gå, og en blodutlegger som går bak og drypper 2.5 dl blod av hjortevilt i det 1000 m lange sporet. I en av de tre vinklene går blodutlegger 20 meter tilbake i sporet før han vinkler 90 grader mot høyre eller venstre. Stifinneren følger derimot ikke med tilbake, men fortsetter først rett fram og går deretter i ei bue slik at stifinneren og blodutleggeren møtes minst 60-70 meter bortafor vinkelen. Hensikten med tilbakegangsvinkelen er å undersøke om hunden går på blodet (som den skal), eller om den går på fot: "Det er det skadde dyret hunden skal følge, ikke flokken med de friske dyra".

Sommeren 2008 ville Remus helst gå fotspor, og da ble det en 2. premie. Med dette i minnet, var det oppsøksrute og tilbakegangsvinkel treninga handla mest om utover sommeren 2009. For i tillegg til å gjøre en god innsats på det norske laget, skulle det danske og nordiske viltspor-championatet sankes inn under NVM09 – var planen.



*Både Remus og Johanna ble skikkelig overraska da de fant et helt rådyrskinn i slutten av sporet da Remus gikk dansk viltspor i 2008.*

I slutten av juni hadde det norske laget treningssamling på Sveberg mellom Trondheim og Stjørdal. Fire av fem ekvipasjer kunne stille opp, i tillegg til laglederen vår Helge Growe. Landslaget besto av 3 labrador retrievere (Tasha med Anne Katrin Bøyum, Shakira med Peter Melchior og Idunn med Gry Stenvold), en flatcoated retriever (Brum med Hilde Foss) og en toller (Remus og jeg).

På treningssamlinga fokuserte vi spesielt på nettopp oppsøksrute og tilbakegang. Dette var nytt for de fleste, og spesielt tilbakegangsvinkelen viste seg ikke overraskende å være en utfordring. Oppsøksruta minner om oppsøk etter et reelt skadd vilt, så det gikk greit for de som bruker hundene sine i ordentlige ettersøk. Det var ei hyggelig og lærerik treningshelg, og vi fikk se at hundene på laget var dyktige sporhunder.



*Remus er som regel ganske nøye når han er på sporet, og det skal mye til for å distrahere ham. Her passerer har fotografen på en meters hold under sportrening i Lauglolia.*

Før sporsamlinga hadde vi sjølsagt også latt Remus få gå litt spor. En liten periode på våren var Johanna og jeg redde for at motivasjonen Remus alltid hadde hatt for å gå spor hadde lunkna i løpet av vinteren. Remus og jeg ble derfor med på (bruks-)sporkurset til Trøndertollerne, der Ellinor Antonsen og Jon Ketil Rogneslien var instruktører. Allerede før Remus hadde satt nesa si nedi det første sporet sitt på kurset hadde han høgt og tydelig med sin litt gjennomtrengende "sangrøst" fortalt at motivasjonen var på topp.

Fokuset på kurset ble å jobbe med å opprettholde motivasjonen, noe Jon Ketil, 22 grams bokser med Stabbur-laks og pipende baller og leker av forskjellige slag hjalp godt til med å få til. Samtidig fikk han trent på spornøyaktighet gjennom slike utfordringer som

kryssende spor og finurlige vinkler kunne gi. Blod i sporet ble heller ikke glemt, både gjennom trening på myr og i skog hjemme i Trøndelag, på svaberg og røsslynghei i Bohuslans kystlandskap, og på blodsporprøver både i Trøndelag og i Sverige. Prøveresultatene var gode; 3. beste hund på Sør-Trøndelag elghundklubbs prøve i slutten av mai, og delt prøvens beste hund på Retrieverklubbens prøve i Steinkjer i begynnelsen av juni, viste at nese for blod, det hadde han – eller? Utover sommeren ble terping på tilbakegangsvinkelen det store temaet, og usikkereten hos meg økte i takt med at mesterskapsdagen den 9. august nærma seg. Det var nemlig fortsatt slik at Remus ville "dra" videre på fot i tilbakegangsvinklene. Kanskje var det et resultat av at han har gått mest bruksspor i sitt 5-årige liv, seinst to brukssporprøver klasse B som Johanna gikk med ham i begynnelsen av mai, og at det er blodopphold både i de norske og svenske blodspora? Uansett, dette problemet måtte vi løse, ellers ville det garantert ikke bli bedre enn 2. premie i Danmark!

Kunne jeg først få et hint om at blodet hadde stoppa gikk det greit å holde litt igjen i lina. Da begynte han å søke etter vinkel med blod i sporet. Når denne "runderinga" hadde begynt kunne jeg få Remus til å søke bakover i retningen vi hadde kommet fra ved å snu meg med overkroppen i den retningen. Ved å følge denne prosedyra fant han alltid vinkelen, og fortsatte sporet til slutten. Den store utfordringen var bare å klare å lese signalene hans om at det ikke lenger var blod i sporet. Til å være en hund som vanligvis er lett å lese hadde han særdeles godt pokerfjes akkurat på dette punktet...



*En stolt Remus etter at han har funnet kløven i slutten av et blodspor under trening i Bymarka.*

Da det var bare ei uke igjen til mesterskapshelga tok Remus og jeg et avbrakk fra regnværsferien i Bohuslän og kjørte hjem til Solgløtt for å se til hus og hage. På forhånd hadde jeg avtalt med Wenche og Stig om at de skulle prøve å hjelpe Remus med å forstå at der det ikke lenger er blod (men bare fotspor), er det ikke noe poeng å "dra" videre i

samme retning, men heller prøve å leite etter en vinkel med blod i. Ei rekke finurlige blodspor ble lagt ved bruk av både fjernstyrt balloppskyter og 4 meter lang teleskopstav. Idéen var god, så jeg fikk låne high-tech-utstyret slik at jeg kunne legge noen lignende spor sjøl dagen etter. Dessverre virka det ikke som om denne intensivtreninga fikk Remus til å se lyset (eller glemme å lukte fotsporene). Men hva om vi hadde prøvd ut dette litt tidligere?



*I tillegg til bruks- og blodspor syns Remus det er veldig artig med jakttrening. Her kommer han glad og fornøyd inn med ei måke. (Foto: Johanna J.)*

Den siste uka før mesterskapet skjedde det mye; vi fikk besøk av både Remus sin "ex-kjæreste" fra 2007 (som var i løpetid og nettopp hadde vært på Lundamo og para seg med Emil), og "Vildandsmamman" (oppdretteren til Remus) med den nye søte tisper si Pixel. Det var sjølsagt hyggelig med besøk, men resultatet var at vi bare fikk gått ett blodspor i løpet av uka. Dermed var det en ganske usikker og litt nervøs hundefører som pakka bilen med Remus og hundeutstyr og kjørte sørover på E6 i strålende sol og 28 graders varme på fredagen. Vi kjørte med vinduene åpne så den varme vinden som fór gjennom bilen kunne rufse oss i hår og pels. Ikke fordi vi syns det var spesielt behagelig, men fordi AC'en sjølsagt hadde takka for seg da sommervarmen endelig kom.

Tidlig på kvelden kom vi fram til campingen utafor Rønnede noen mil sør for København. Campinghytter var bestilt i god tid på forhånd og da alle på det norske laget hadde kommet utover kvelden, samla vi oss utafor den ene og la en slagplan for treninga dagen etter. Remus og jeg rakk å gå en luftetur før de andre kom, og hadde funnet et fint skogområde vi kunne legge noen trenings-blodspor i. Kløver og blod hadde vi med fra Norge. På lufteturen oppdaga Remus og jeg også en annen utfordring med det danske blodsporet: Store mengder hjortevilt! Da vi gikk på vegen ned mot skogen lukta Remus tydeligvis noe spennende ute i åkeren. Jeg speida utover for å finne ut hva det kunne være, men kunne ikke se noe. Da jeg skulle snu meg for å gå

videre oppdaga jeg rådyret – det hadde laget seg ei lita seng i åkeren, bare 2 meter fra vegen. Ikke rart Remus var litt ivrig! På resten av runden i skogen så vi 5 rådyr til. Tett viltbestand var konklusjonen, noe vi fikk bekrefte kvelden etter da danskene fortalte at det i tillegg til rådyr også vandra hjort og flokker av dåhjort i sporterrenget.

Finværet fortsatte på lørdagen da vi skulle ut i bøkeskogen for å ta den siste sportreninga. De fleste ville ha et kort blodspor med en dansk vinkel, mens jeg ville at Remus skulle "lekes opp" ved sporstart og få et kort spor med en vanlig vinkel. Motivasjon og suksess dagen før konkurransen var viktigere enn hastverkstrening på tilbakegangsvinkelen tenkte jeg. Treninga gikk bra, så det var som optimister vi dro tilbake til camping. Lørdag kveld var det samling av lagene i hagen utafor Duelundhuset, et koselig jakthus i utkanten av Gisselfeld Kloster Skovdistrikt der sporene skulle gås. Dessverre stilte ikke finnene med lag, så det var dansker, svensker og nordmenn som skulle se hvem som var best til å gå blodspor. Etter litt mingling introduserte lagene seg for hverandre; på danskenes lag var det 5 labrador retrievere og på svenskenes 3 labradorer og 2 flatcoated retrievere. Deretter serverte danskene grilla dåhjort med tilbehør. Det ble en hyggelig kveld der vi lærte mye om danskenes og svenskenes tanker om både trening og

konkurransen i blodspor.

Jeg våkna tidlig søndag morgen, gikk en luftetur med Remus og fikk i meg litt frokost før alle på laget fikk på seg uniformen – vi hadde nemlig fått t-skjorte, caps og vest med norsk flagg på brystet og NORGE på ryggen av Retrieverklubben – og dro utover til Duelundhuset for å levere stamtavler, høre "parolen" og trekke spor. På forhånd hadde ekvipasjene blitt fordelt på tre "lag", med hver sin dommer. Remus og jeg skulle gå på lag 1 sammen med to danske og to svenske ekvipasjer. Vi endte opp med å trekke spor nummer 3. Under "parolen" ønska prøvelederen alle velkommen og forklarte hvordan opplegget for viltspormesterskapet skulle være. Det hele var veldig stemningsfullt og høytidelig, spesielt da hornblåserne blåste jegerfanfare. I tillegg til dommeren skulle det gå en hornblåser og inntil 10 tilskuere bak ekvipasjen. Jobben til hornblåseren var å blåse fanfare når hunden finner dyret. For ikke nok med at de bruker hjorteblood når de legger blodspor i Danmark, ofte har de et helt, dødt dyr som slutt i sporet, og at hunden finner dette skal jo sjølsagt behørig formidles til resten av "jaktlaget"! En annen viktig ting som ble forklart var at dersom ekvipasjen beveger seg mer enn ca 50 meter fra sporet roper dommeren "du har tab", og da mistes en premiegrad. Føreren kan da ta hunden tilbake dit han meiner at hunden hadde sporet sist og fortsette. Men skjer dette 3 ganger får ekvipasjen 0 og sporet



*Det norske retrieverlandslaget 2009. Fra venstre Gry Stenvold m/ NordVCh NMB-08 Farthingale the Norwegian Sea (Idunn), Henrik Jensen m/ SNVCh NUCh SU(u)Ch Vildandens Humle af Tingcha (Remus), Peter Melchior m/ NordVCh Mementos Iturbia (Shakira), Anne Katrin Bøyum m/ NMB-07 NSVCh Svegro's Tasha (Tasha) og Hilde foss m/ DNVCh Drømmende Brum (Brum). Lagleder Helge Growe står bak med det norske flagget.*

*Foto: Brian Bendixen*

Vel, dette er nok ikke så veldig relevant for oss, tenkte jeg da vi kjørte i kolonne bort til første sporstart. Først ut var en dansk labrador, med sporstart like før klokka 10. Hunden tok raskt opp sporet og vi forsvant innover i tett granskog med tørre barnåler i bunnen. Blod etter kronvilt lukter mye mer spennende enn storfeblod, så oppsøket går som regel greit fikk vi høre av de andre som gikk bak. Etter omtrent 100 meter bøyde hund og fører av til høgre og fór videre i høgt tempo (tempoet i Danmark kan godt være så høgt at dommeren må småløpe etter, i alle fall innimelom). Vi som gikk bak sammen med dommeren forsto på ham at ikke alt var som det skulle da han stoppa etter å ha fulgt etter omtrent 20 meter. Like etterpå ropte han at hunden hadde tap. Føreren tok hunden tilbake 20-30 meter forbi oss og prøvde å få den til å ta opp sporet på ny, men uten hell. Etter å ha forsøkt seg i et par andre retninger med nye tap ble leitinga etter sporet avbrutt av dommeren. Ekvipasjen hadde fått 0. På vegen tilbake til bilene prata Helge og jeg litt med hundeføreren og mannen hennes, og med "etterpåkløkskap" kunne de tipse om at det lureste å gjøre når tapet skjedde så nært oppsøksruta antagelig hadde vært å gå tilbake til oppsøksruta, for der var det i alle fall 100 % sikkert at sporet gikk. Jaja, tenkte jeg, men var mer usikker på hvordan tilbakegangsvinkelen ville gå – det var jo der jeg trodde Remus og jeg hadde vårt eneste mulige problem med springa.

Neste ekvipasje ut var en flatcoated retriever. Den svenske hundeføreren førte hunden langs høgre ytterkant av oppsøksruta, vinkla så til venstre etter om lag 20 meter, og gikk om lag 5 meter før hunden tydelig tok opp et spor og forsvant innover i bøkeskogen. Dommeren lot ekvipasjen gå 30-40 meter før han fulgte etter. Hunden var tydeligvis på rett spor, men dommeren ville nok bare sjekke at hundeføreren stolte på hunden sin.

Ettersom det var Remus og jeg ut på neste spor valgte jeg å gå tilbake til bilen i stedet for å følge med på sporet

denne gangen. Ved bilen passa jeg på å luftte Remus, og å kjøle ham ned ved å fukte pelsen med vatn – sola steikte i dag også, og temperaturen i skyggen hadde allerede krøpet over 27 grader. I tilfelle Remus ble tørst eller nesen hans tørka ut under sporet la jeg ei flaske med vatn i ryggglomma på vesten min. Det varte og det rakk, men ingen hornblåsing hørte vi, og ingen flatcoated retriever så vi. Etter at det hadde gått en og en halv time begynte vi virkelig å lure. Hva kan ha skjedd? Kvelden før hadde vi fått høre at det ikke var noen øvre tidsgrense for hvor lang tid hunden brukte på sporet. Så lenge hunden tydelig jobber med sporet avbrytes ikke ekvipasjen. Den danske prøvelederen fortalte at han hadde vært med på en prøve der hunden brukte mer enn to og en halv time på å komme seg rundt! At vi ikke hadde hørt noe betydde nok altså bare at hunden fortsatt jobba på sporet. Til slutt kom ekvipasjen gående langs vegen. De hadde slitt seg igjennom nesten 800 meter av sporet før hunden ikke orka mer, og sporet ble avblåst.

Så var turen endelig kommet for Remus og meg. Men sjølsagt skulle dommeren, hornblåseren og andre i følget ha lunsj først. Inn i bilen igjen med Remus, og enda litt mer venting. Et lite blikk på termometeret – oi, 30 grader i bilen, og det når den står i skyggen. Dette er ikke helt bra! Remus hadde nok begynt å ane hva som foregikk for mange timer sia, og hadde ikke akkurat sovet og sluppet av baki bilen, sjøl om han burde gjort det i denne varmen. Men slik er det lite å gjøre med, da han fikk på seg selen og vi til slutt gikk bortover mot sporoppsøket var det i alle fall tydelig at han hadde lyst til å gå spor!

Sporoppsøket vårt lå oppe på en liten kolle der det lå igjen litt kvist og bar etter hogst av noen storgraner året før. Jeg syns det kom en liten luft-trekk fra venstre og valgte å starte Remus litt til høgre i oppsøksruta. Så var vi i gang! Jeg lot lina gå til Remus var 5-6 meter inne i ruta før jeg rolig fulgte etter. Nå gjaldt det å se om han "slo på" noe og merke seg det i tilfelle han gikk over blod og jeg burde føre ham tilbake. Etter en liten runde mot



*Det blir en spesiell og høytidelig stemning når hornblåserne, som blåser fanfare når en hund finner viltet på slutten av sporet, viser sine talenter før mesterskapet starter.*



venstre virka det som om Remus fikk opp et spor ved ei granrot. Så dro han med godt pådrag videre over kollen og nedover en slak skråning på baksida. Det pleier å være lett å kjenne når han er på sporet, for da bruker han sine toller-krefter (og 20 kilo) til å virkelig dra føreren etter seg. Slike signaler i lina er gode å ha tenkte jeg da jeg fulgte etter.

Litt nede i skråningen kasta jeg et blikk bakover for å se om dommeren fulgte etter – joda, hele gjengen med dommer, hornblåser, Helge og andre tilskuere kom etter oss. Puh! Da er vi nok på rett spor, tenkte jeg. Like etter begynte Remus å dreie over mot høgere, nedover til et område med høgere gras og mer vegetasjon. Jeg fulgte på, og tenkte det var bra at sporoppsøket hadde gått såpass greit.

Nå var det bare tilbakegangsvinkelen vi skulle klare, så var førstepremien i boks! Men like etter, da vi hadde kommet om lag 60 meter ut fra oppsøksruta var det tydelig at Remus ikke hadde sporet lenger. Han slutta å dra i lina og begynte å søke ut til sidene. Hmm, rart, tenkte jeg, men jeg får bare la ham søke litt. Han veit jo best hvor sporet går. Plutselig ropte dommeren "du har tab!". Ånei – der røyk førstepremien! Hvordan var dette mulig? Vi var jo bare 5-10 meter unna der han "mista sporet", syntes jeg. Men når dommeren roper må vi jo være mer enn ca 50 meter unna sporet. Hva har skjedd? Kan han ha tatt opp feil spor ut fra ruta allikevel? Med "etterpåklokskapen" til første ekvipasje friskt i minnet fant jeg ut at det smarteste nok var å gå tilbake til oppsøksruta og la Remus finne sporet på nytt, men jeg prøvde å gå litt på sida av traseen vår nedover den slake skråningen, så Remus kanskje skulle ta opp igjen sporet på vegen opp mot ruta. Han tok ikke opp igjen noe spor, så da sto vi igjen oppe ved oppsøksruta.

Etter å ha gitt ham litt vatn fikk jeg ham ut i søk i ruta igjen, og fulgte etter. På et tidspunkt prøvde han å gå nedover i samme "spor" som sist, men da jeg holdt forsiktig igjen ga han opp og fortsatte søket i ruta. Vanligvis er han veldig sta når han veit hvor sporet går, så det at han ga opp såpass lett tok jeg som et tegn på at sporet ikke gikk der allikevel. Etter ei stund fikk Remus opp et spor som gikk utover fra ruta mot høgere. Jeg fulgte spent etter. Dommeren med følge kom også etter, men omtrent 50 meter ut fra ruta kom det jeg frykta: "Du har tab!".

Nå begynte jeg virkelig å bli bekymra! Remus hadde jo fulgt "spor" i to retninger ut fra oppsøksruta, men ingen av dem var riktige. Hvor kan sporet gå? Jeg tok Remus tilbake til oppsøksruta igjen, ga ham mer vatn og oppfordra ham til å søke på nytt. Tida gikk, og det ble mer og mer tydelig at han begynte å bli sliten. Varmt var det, og tørt. Ikke noe optimalt sted å holde på å leite etter noen få dråper med hjorteblood som ble dryppa ut over 20 timer tidligere... Vi stoppa opp igjen, han fikk mer vatn, og jeg prøvde å roe både ham og meg. Tenk! Hva skal vi gjøre? Konklusjonen var et jeg måtte jo bare stole på Remus – jeg visste jo ikke hvor sporet gikk.

Så jeg lot ham prøve igjen, og igjen. Etter hvert så jeg at han ble mer og mer usikker på hva det egentlig var jeg ville han skulle gjøre, og at han også begynte å bli frustrert i tillegg til sliten og varm. Til slutt bestemte jeg meg for å følge etter så fort han viste et lite tegn til at han fulgte et spor. Da dro han forsiktig utover mot høgere igjen, ikke helt samme retning som sist, og jeg fulgte på. Men jeg ble nok ikke så overraska da dommeren ropte "du har tab!" en tredje gang. Det var det – 0. premie og null poeng i bidrag til det norske laget fra vår del. En kjempestor skuffelse, for å si det mildt! Vi skulle jo både bidra til norsk seier, vise danskene at tollere kan gå blodspor og i tillegg hente hjem dansk og nordisk viltspor-championat. Men slik gikk det altså ikke. Min og Remus' første null var i stedet et faktum.

I ettertid har jeg tenkt mye på om jeg kunne gjort noe annerledes, slik at vi hadde kommet oss videre i sporet. Laglederen vår Helge gikk bak og så det hele, og vi diskuterte dette en del i timene etterpå. Konklusjonen er vel at jeg antagelig gjorde det som var riktig der og da, men at jeg i ettertid (når jeg veit hvor sporet faktisk var) ikke burde ha holdt igjen Remus da han ville gå i samme spor for andre gang – det var nemlig der sporet gikk! Men sporet gikk slakt nedover til venstre i stedet for til høgere, der han bøyde av, trolig på viltspor... Sjøl om det var utrolig bittert med en 0 når det gjaldt som mest, er det en erfaring det kan være greit å ha, og en får vel bare prøve å lære av slike nederlag også.

Dette satt jeg og grubla på mens ekvipasje nummer 4 var ute i terrenget. Etter ei stund kom også de tilbake uten å ha funnet slutten. Hunden hadde gått noen hundre meter spor, men deretter mista sporet og ikke funnet det igjen. Siste ekvipasje ut var en svensk labrador. Oppsøksruta lå i litt yngre bøkeskog med litt kvist og høgt gras på bakken. Hunden tok opp sporet, men kom av etter omtrent 75 meter. Etter tre forsøk på sporing videre var det klart at alle de fem ekvipasjene på lag 1 hadde fått 0! Ingen hornblåsing for denne gjengen altså.

I løpet av dagen hadde det tikka inn flere sms'er fra de andre på det norske laget: Brum og Hilde hadde gått glatt igjennom uten tap som første ekvipasje på lag 2, mens danskernes "beste kort" hadde nulla. I tillegg var det jo 2 dansker og 2 svensker som fikk null på mitt lag. Hvordan skal dette gå – har vi kanskje en mulighet for å vinne allikevel? Tasha og Anne Katrin som nummer to ut på lag 3 kom seg 700 meter ut i sporet, men etter 1 timer og 20 minutter var det stopp. Litt seinere kommer meldinga om at Idunn og Gry hadde fullført sporet sitt på under 1 time og uten tap! Hva med Shakira og Peter? De var siste ekvipasje på lag 3, og til slutt kommer meldinga om at de med hard jobbing kom seg rundt til en 3. premie. Det store spørsmålet er: Kan dette holde til en førsteplass for Norge?

Om en skulle gå etter antall 1. premier, 2. premier

osv var det klart at Norge hadde vunnet, med 2 førstepremier, 1 tredjepremie og 2 nuller. Svenskene hadde 1 førstepremie og 2 andrepermier og 2 nuller, mens danskene, konkurransens utvilsomme favoritter hadde 2 førstepremier og hele 3 nuller. Men ettersom danskene bedømmer og gir poeng på 10 ulike momenter i sporet sjøl om ekvipasjen ikke finner slutten var det stor usikkerhet når det gjaldt hvor mange poeng de ulike lagene hadde fått. Og det var summen av disse poengene som skulle avgjøre hvilket lag som vant. Etter en del beregninger var det til slutt klart: Svenskene vant med 151 poeng, Norge på andreplass kun 2 poeng etter, mens danskene kom på tredjeplass med 118 poeng!

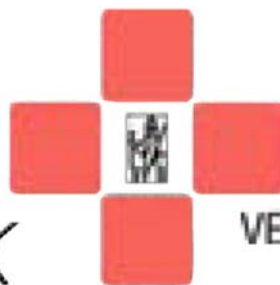
Etter at vi hadde fått premier og en matbit kjørte det norske laget tilbake til Campingen. Der feira vi 2. plassen med Champagne og prat utover kvelden. Vi var enige om at neste år, da skal vi ta revansj og vinne! Det er Norge som arrangerer lagmesterskap i blodspor for retrievere i 2010, og konkurransen kommer til å gå på Fosen, så vi skulle ha en liten fordel framfor i alle fall danskene. Dagen etter var det litt lettere og gladere til sinns Remus og jeg begynte på de 1150 kilometrene nordver til Melhus. Vi er veldig glade for at vi hadde fått være med på det norske landslaget for retrievere! Det var fint å bli kjent med andre blodsporekvipasjer, og vi ble en fin gjeng som fikk mange artige opplevelser sammen!

I bilen nordover ble det nok av tid til å tenke på hvor artig det hadde vært om vi kunne få bli med på landslaget

2010 også. Utfordringen vil jo være å få komme med på laget når vi fikk null på NVM09 i Danmark. Heldigvis gikk det bedre med Remus og meg under NM i blodspor helga etter, så muligheten for landslagsplass bør være der: Da kom vi nemlig til finalen og fikk til slutt en 4. plass, som nest beste retriever etter Idunn og Gry som kom på 2. plass.



Stolte hunder og førere fra Kennel Inlicio under NM i blodspor på Østlandet august 2009. Remus og Henrik kom til finalen og endte på 4. plass. Jing og Johanna kom på 7. plass og var eneste ekvipasje med HP som ikke kom med i finalen.  
Foto Hilde J. Kolstad



SMÅDYRKLINIKK  
GODKJENT AV  
DEN NORSKE  
VETERINÆRFORENING

Sandgata 1, 7500 Stjørdal

[www.stjordal-dyreklinikk.no](http://www.stjordal-dyreklinikk.no)

### Veterinærer

Hege Jøntvedt Engum  
Per Jørgen Engum  
Hilde Landfald  
Aurora Lund Johansen  
Solveig A. Slåttholm

**Ring for time - 74 84 00 90**

Mandag og torsdag 08.00 - 18.00

Tirsdag, onsdag og fredag 08.00 - 16.00

- Poliklinikk
- Kirurgi/ Gassanestesi
- Tannbehandling
- Øyelysning - autorisert øyelyser
- Katarakt kirurgi - grå stær
- Røntgen / ID
- Ultralyd
- Hjerterundersøkelse EKG
- Laboratorium
- ØYEBLIKkelig HJELP

# Klubbmesterskapet i blodspor

/ Tekst WeRK

Lørdag 8. august var det Klubbmesterskap i blodspor for STBK sine medlemmer og vi hadde rekordpåmelding med i alt 22 deltakere. Av disse var hele 15 engelsk springer spaniel, 4 cocker spaniel, 1 hvit gjeterhund, 1 basset fauve de bretagne og 1 norsk elghund grå. Hundene kunne deles inn i to "klasser" - en for "fjortiser" som har sin første sesong på sporprøver (11 stk), og en for mer erfarne, stort sett stabile konkurransehunder (11 stk).

Lørdag opprørt med lett skydekke, høy temperatur og stri vind. Siden 7 av deltakerne også var sporleggere ble det en litt vrien kabal som skulle gå opp, men vi hadde lagt om trekkesystemet, så det tok ikke lang tid før vi var ute i marka med de første hundene.

Resultatet av prøven ble at 9 hunder nullet og 13 fikk 1. premie hvorav 7 m/ HP! Det var med andre ord "vinn eller forsvinn" som gjaldt denne dagen. Som vanlig var det mye vilt i marka og sammen med sterk varme ble det nok i tøffeste laget for mange. Og det var stort sett de eldste som trakk det lengste strået, men noen ungdommer "yppet" seg og ble belønnet for det. :-)

Resultater:

## **Nr 1 - Klubbmester og NVCh**

Kari Krogstad m/ Aipo av White Rewyr (hvit gjeter-hund Aipo) - 1. pr m/ HP

Nr 2 - Wenche R. Krogstad m/ NVCh Tomboys Symphony For You (cocker Pippi) - 1. pr m/ HP

Nr 3 - Dag H. Hassel m/ NSVCh Barecho Fly Me To The Moon (springer Liza) - 1. pr m/ HP

## **Øvrige med HP (i katalogrekkefølge):**

- Anne Langerud m/ NVCh Desperados Rigoletta (springer Poa)
- Hilde Kolstad m/ NSVCh NMB-08 Kahills Coco Chanel (springer Tikila)
- Vidar Sagmyr m/ NVCh Ingribakkens Luna (springer Luna)
- Anne Stokke m/ NSVCh Mi-Mios Prudence (springer Lacris)

## **Med 1. premie (i katalogrekkefølge):**

- Wenche R. Krogstad m/ Häljans Ciquitita (cocker Tuva)
- Hilde Kolstad m/ Coco Lines Chocolate Fantasy (springer Dina)
- Kristian Isaksen m/ NVCh Blue Satin Into My Arms (cocker Mia)
- Oddbjørg Grongstad m/ Desperados XO (springer Xo)
- Dina Arnevik m/ Faks Minime Mira (springer Mira)
- Bodil Holm m/ NSVCh Debs Seashell (springer Lotta)

## **Med 0 premie (i katalogrekkefølge):**

Anne Langerud m/ Coco Lines Vanilla Dream (springer Myrten) - Tone G. Larsen m/ Blue Satin Keep Looking At Me (cocker Hayley) - Bjørn Henry Bremnes m/ NVCh Ingribakkens Lucas (springer Lucas) - Hege Sagmyr m/ Winton Brown Eyed Girl (springer Lotta) - Lena Kristin Wold m/ Winton Man In The Moon (springer Apollo) - Bodil Holm m/ NVCh Desperados Whoopie (springer Nohra) - Kristin Kolåseter m/ Fagerkollens Otto (basset fauve des bretagne Otto) - Hans Olav Kulseth M7 Vindmyras Nita (norsk elghund grå Nita) - Bjarte Birkeland m/ Choco Dots Cassandra (springer Tulla)

Sponsor for prøven med gavepremier var **HappyDog**



Foran f.v. nr 2 Wenche R. Krogstad m/ Pippi, Klubbmester Kari Krogstad m/ Aipo, som ble Norsk Viltspor champion :-)) og nr 3 Dag Hassel m/ Liza

Bak dommerne, f.v. Arnstein Friberg, Ole J. Dahl, Kjersti Andresen og Magne Klokset

# Cairn terrier'n Ayni har gått MH

/ Tekst BorghildB

Det er ikke så mange hunder som går MH, og det er sikkert ikke alle som vet hvordan det foregår. MH står for "mentalbeskrivelse hund", og er ganske enkelt forklart, en beskrivelse av hvordan en hund reagerer på forskjellige ting. Under en MH går hund og fører gjennom en "testløype" som består av 10 forskjellige momenter. Dommeren, testlederen og eventuelle tilskuere følger med og observerer.

Første moment ut er "Kontakt". En liten gruppe mennesker står sammen med dommer mens hund og fører kommer gående mot. I dette momentet skal man se på hvordan hunden møter andre folk; om tar kontakt med gruppen og eventuelt hvordan dette gjøres, eller om den kanskje trekker seg unna. Når hunden har gjort seg ferdig med gruppen, skal man hilse på dommeren. Deretter tar dommeren med seg hunden og går noen meter vekk fra eier. Her ser man på om hunden følger villig med, eller om den kanskje trekker mot eier og ikke vil følge med dommeren. Ayni snuste litt på folkene i gruppen, og hadde ingen problemer med å ta seg en liten tur med dommeren. Etter noen meter snudde de, og dommeren skulle sjekke om Ayni lot seg håndtere. Da stryker han over hunden og noterer seg hva hunden gjør. Ayni stod helt i ro og syntes det var okei å få litt "kos" av en fremmed mann.



*Dommeren sjekker om Ayni lar seg håndtere*

Moment 2 heter "Lek" og går ut på at eier får ei fille som man skal dra rykkvis langs bakken, på dommers kommando skal man kaste fillen til dommeren som også rykker fillen langs bakken før har kaster den tilbake til eier. Hunden skal etterhvert få mulighet til å gripe fillen, og da skal dommeren kjenne med hvilken styrke og intensitet bittet er, og han skal også få med seg om hunden henger i

fillen eller om hunden slipper. Kanskje kan det være at hunden ikke vil leke i det hele tatt. Ayni er jo terrier, og hun lever opp til forventningene: hun kastet seg etter fillen og ble rimelig frustrert når hun ikke fikk tak i den. Da hun endelig klarte å få tennene festet i den, skulle hun i alle fall ikke slippe! Noen hunder vegrer seg for å leke med andre enn eieren, men Ayni synes det er kult å leke – uansett hvem som holder i andre enden. Da dommeren hadde lekt litt med henne, kastet han fillen et lite stykke bortover; nå skulle han se om Ayni tok fillen og kom tilbake med den for å få leke mer, eller om hun løp sin vei med den, eller kanskje ikke brydde seg om den. Ayni plukket den opp, tok noen skritt mot oss og stod og ventet på at vi skulle komme og leke mer med henne. Noen apporterende hund er hun jo ikke – og fillen kan være gøy uten at noen holder i andre enden.

Tredje moment kalles "Jakt", eller "lilleharen" på folkemunne. En fille som er lik den som ble brukt under leken, er festet i et tau. Innretninger på bakken og god hjelp av skjult figurant, gjør slik at fillen farer i sikksakk bortover på bakken – det ligner nesten litt på lure coursing; en konkurranseform for mynder som ble demonstrert på Hoinndagan. Her skal man se om hunden løper etter fillen, eller om den ikke bryr seg. Når den er kommet frem til fillen, ser man om hunden løper forbi, om den tar fillen eller om den ikke bryr seg om den. Man starter med å holde hunden i halsbåndet, så får hunden se at fillen fyker innover i skogen. På dommers kommando slipper man hunden. Ayni var helt tussete – der var jo fillen "hennes" igjen! Hun hadde en helt utrolig fart etter fillen, men da hun kom frem snuste hun bare på den, før hun kom løpende tilbake. Dette momentet gjentas en gang for å se om interessen til hunden endrer seg etter første gangen. Ayni løp minst like fort andre gangen, men hun snuste fremdeles bare på fillen.



*Ayni løper etter fillen, som kan sees som en hvit flekk øverst til høyre i bildet*

De første tre momentene er jo veldig aktive for hunden sin del, så i moment fire beskrives hundens aktivitetsnivå

når den forventer at noe skal skje, momentet kalles ganske enkelt "Aktivitet". Man skal da stå helt i ro i tre minutter, med hunden i bånd. Dommeren skal se på hvor aktiv hunden er. Ayni merkes knapt når hun er hjemme, men er veldig urolig når vi stopper opp på tur i skogen, og hun var ikke mindre urolig denne dagen! Vanligvis pleier hun å spinne rundt, rulle seg i lyng og mose og kanskje pipe, rive i båndet eller lignende. Men på MHen gjorde hun ikke så mye av det; i stedet gikk hun frem og tilbake og snuste før hun endelig satte seg ned for å gjøre fra seg!

Først på moment fem "Avstandslek" begynner man så vidt å "belaste" hunden. Man står og holder hunden i halsbåndet, og en figurant i skogen lager lyd ved å slå to steiner mot hverandre for å fange hundens oppmerksomhet. Figuranten, som er dekket av en stor poncho med hette, kommer etter hvert frem fra gjemmestedet sitt, og gjør utfall mot hunden ved å oppføre seg litt truende. Plutselig stopper figuranten opp, tar av seg hetten og tar frem en fille som hun kaster opp i luften – før hun like plutselig løper og gjemmer seg. Nå får man beskjed om å slippe hunden. Dette er et veldig spennende moment, fordi noen hunder husker best figuranten som truende og litt skummel, andre husker best at figuranten hadde fille. Dommeren skal se om hunden går frem av seg selv, og hva den eventuelt gjør når den kommer frem.

Ayni husket fillen – så med en gang jeg slapp henne beinet hun innover i skogen. I følge figuranten var hun på vei til å løpe forbi henne da hun i sidesynet fikk øye på fillen, snudde sidelengs i luften og snappet til seg fillen "sin". Det er egentlig ikke meningen at figuranten skal miste fillen, men den lille mørke hunden kom nok litt brått på...! Når hunden har kommet frem til figuranten, skal figuranten gå



*Ayni står med fillen og lurar på om vi får med oss at hun har det gøy i skogen, mens figuranten er passiv under avstandslek*

frem slik at vi tilskuere kan se hva som skjer. Nå skal figuranten med bestemte tidsintervall veksle mellom å

stå helt rolig og å dra fillen rykkvis langs bakken for å se om hunden vil leke. Men figuranten hadde jo ingen leke, for den hadde Ayni tatt; så figuranten måtte late som om hun dro leke frem og tilbake langs bakken. Utrolig nok førte det til at Ayni gikk til figuranten med leken, og figuranten fikk tak i den. Da kunne de leke, og Ayni hang i fillen mens hun reiv og sleit i den. Hun var også interessert i figuranten når hun stod i ro. Måten Ayni løste dette momentet på, var kjempebra! Hun ble ikke redd, og hun ville bare leke.

"Overraskelse" kalles moment seks. Hund og eier går på en liten sti inn i skogen, og plutselig kommer en kjeledress fykende opp foran oss. Dommer skal se hvordan hunden reagerer, og hvordan den kommer over redselen. Ayni er som sagt terrier, og terriere har ikke akkurat tendens til å trekke seg unna skumle ting. Da kjeledressen føyk opp, hoppet hun frem og knurret. Hun viste ingen tegn til redsel i det hele tatt! Hun stoppet ca 30 cm foran kjeledressen før hun bestemte seg for at det var det, så gikk hun seg en tur i skogen. Hun sa fra – så var hun ferdig med den saken!

Det er mange raser som reagerer med å flykte, og som trenger lang tid på å tørre å gå frem og snuse på kjeledressen, Ayni var helt uanfektet etter "sjokket". Hva som er ønskelig på dette momentet vil variere med rase; for en mykere hund som en spaniel eller retriever er det mer naturlig at viser mye mer redsel. Det som da er viktig, er at hunden avreagerer, det vil si at den kommer over redselen og ikke bryr seg mer om kjeledressen når den har funnet ut at den ikke var så farlig likevel.



*Ayni viser terrier'n i seg*

I moment sju skal hundens reaksjon på en plutselig lyd beskrives, og om den eventuelt trenger hjelp og støtte fra eieren for å tørre å gå frem og undersøke. Hund og eier går innover en sti i skogen, og plutselig skal det komme en brå lyd. Lyden lages av at tung kjetting dras over en bølgeblikkplate, og skjer idet hunden er ca to meter til siden for platen. Noen hunder blir redde og flykter, noen hunder stanser opp og lurar på hva det var, og noen hunder reagerer som Ayni: går direkte frem uten å stoppe. Hun er ikke

terrier for ingenting! Til vanlig bryr hun seg heller ikke om lyder; verken ringeklokken, nyttårsraketter, torden eller skudd i skogen når vi er på tur.



*Ayni går direkte frem til skrammelet*

Moment åtte er det momentet som er tøffest i en MH. Her utfordres hunden av to personer som er kledd ut som spøkelses; hvite laken over kroppen og hodet dekket av en hvit bøtte. Spøkelsene kommer fra hver sin side, og går sakte frem mot hund og eier som står på et angitt sted. De fleste hunder føler seg veldig truet av dette, men reaksjonene kan være veldig forskjellige fra hund til hund! Noen hunder knurrer og vil passe på både seg selv og eieren, andre kan kanskje knurre litt før de finner det best å flykte. Noen står og logrer og er bare glad for å møte spennende ting i skogen, og noen gjør som Ayni: hun så spøkelsene og det var tydelig at hun spekulerte hardt på hva i alle dager dette kunne være! Litt skummelt var det nok, men redsel kan man jo ikke vise når man er terrier..... Så hun snudde liksågodt baken til og lot meg stå der og ta støytten i stedet.



*Ayni tusler rett forbi spøkelset uten å bry seg så hardt*

Typisk henne – hun har fint lite behov for å ta så mye ansvar. Når spøkelsene har kommet så nær oss at de står to meter unna, får man beskjed om å slippe hunden. Det man ser på da er om hunden tar kontakt med spøkelsene, hvordan dette skjer, og eventuelt hvor mye hjelp den trenger fra eier for å tørre å ta kontakt og finne ut at spøkelsene bare var mennesker. Jeg slapp Ayni, og hun tuslet rett forbi det første spøkelset før hun dro på videre snusetur i skogen. Jeg gikk bort til spøkelsene og snakket til de, satte meg på huk og tok av de draktene og bøtten. Da kom hun tilbake, stakk hodet inn i bøtten og lurte nok på om det var helt tomt der nå?? Hun hadde ikke noe særlig behov for kontakt med spøkelsene, så noe hilsing ble det ikke. Hun mente nok at jeg hadde situasjonen under full kontroll.

Momentet med spøkelsene kan jo som sagt belaste hundene en del, og når en hund er belastet er det slett ikke sikkert at den vil leke. Derfor er moment ni "Lek". Den foregår som i starten, bare at nå er det kun eieren som leker med hunden. Ayni hadde ikke glemt fillen – den var fremdeles morsom og det var fremdeles gøy å leke! Hun reiv og sleit i fillen og syntes nok det var helt kanon å få lov å leke!

Mens man leker, kommer moment ti: skuddet. Man skal se hvordan hunden reagerer på skudd både under aktivitet (lek) og under passivitet. Ayni lekte som sagt med fillen, og skuddet kom. Hun kunne nok knapt brydd seg mindre – fillen hennes var jo her og hun fikk lov å leke! Så fikk vi beskjed om å stoppe og leke: et nytt skudd ble avfyrt mens vi stod i ro, men heller ikke nå brydde hun seg. Da fikk vi fortsette å leke igjen, og MHen var ferdig.



*Ayni leker, selv om det blir avfyrt skudd*

Dommeren var riktig så imponert over hva som bodde i den lille terrier-saken min, og jeg må si meg helt enig der – hun overrasket meg positivt flere ganger! Både under avstandslek og når spøkelsene kom.

MH kan brukes som avlsverktøy, men det er også interessant å være med hunden sin selv om man ikke har tenkt å bruke den i avl. Man kan bli overrasket over hvordan hunden reagerer på forskjellige momenter; kanskje kjenner man ikke hunden sin så godt som man trodde? Å få hunden sin beskrevet gjennom MH, koster ca 500kr (varierer fra arrangør til arrangør).

Terminlister og regler for MH finner man på NKKs sider under aktiviteter - jakt- og brukshundprøver. Det som er så fint med en MH, er at det ikke er en test, det er en beskrivelse. Man får derfor ikke bestått/ ikke bestått, men man får en grundig beskrivelse av sin hunds reaksjoner. Det er lærerikt både for eier og oppdretter, og noe jeg vil anbefale flere å prøve!



## Valpekurs 2009

Tekst & foto WeRK

Klubben har avholdt 4 valpekurs a 6 kvelder i 2009 og instruktør på samtlige har vært Wenche R. Krogstad.

Tema på kursene er kontakt og roligtrening, belønning og belønningsteknikk/ timing, innlæring av sitt, dekk og nei, bevege seg m/ kontakt og båndtrening, innkalling og nysgjerrighetstrening, aktivisering, daglig stell og handtering. Vi snakker om valpens utviklingsperioder og hundens språk og dempende signaler. Blir det tid får valpene også prøve seg på litt nesearbeid som godissøk og spor.

*Bildet viser foran f.v. Hans Olav Kulseth m/ Nita, Ann Elin Hunnestad m/ Lea og Per-Kristian Hansen m/ Kira. Bak f.v. Aina Mæhla m/ Jahro og Cathrine Dahl m/ Luna.*



### **Kurs 1 - start 15. januar (bilde)**

- Per-Kristian Hansen m/ irsksetter Kira
- Aina Mæhla m/ cavalier Jahro
- Knut Ivar Bakkan m/ schäferhund Drossel
- Hans Olav Kulseth m/ elghund Nita
- Ann Elin Hunnestad m/ springer Lea
- Cathrine Dahl m/ cavalier Luna

### **Kurs 2 - start 12. mars**

- Kjetil Hjellegjerde m/ storpuddel Storm
- Berit Storhaug m/ korthårscollie Jelly
- Kjersti Zahl m/ kromfohrländer Birch
- Steinar Leirvik m/ lagotto Balder

### **Kurs 3 - start 3. september**

- Veronica Solem Flack m/ mops Børre
- Harald Sesseng m/ jämthund Rapp
- Marit Elvedal m/ shiba Akiro
- Gunnar Møllenus m/ breton Buster
- Carina Eskilt m/ fransk bulldog Hero

### **Kurs 4 - start 20. oktober**

- Silje T. Vennatrø m/ alaska husky Tundra
- Marianne Dahlen m/ staffordshire bullterrier Bill
- Jan Nilsen m/ shiba Cikai
- Håvard Rønning m/ schäfer Elle
- Trond E. Stav m/ staffordshire bullterrier Romeo

# Agilitykurs med Jannice og Roger

/ Tekst Berit Storhaug - foto WeRK

Helga 11. – 13. september var det tid for årets andre AG-kurs i regi av STBK. Instruktører var Janniche Rynning og hjelpeinstruktør Roger Krogstad.

Først var det teori på fredagskvelden og vi fikk god innføring i hva agility er. Vi var totalt 9 personer (8 damer og 1 mann) som var med. Vi var 8 stk med hund og 1 observatør (Svein Tore Lysø).

Lørdag og søndag var det praktisk trening med hund. Det var 8 forskjellige raser og eiere: Linda Emilsen med labrador Konrad, Bente Andersen lapsk vallhund Dida, Berit Storhaug med korthåret collie Jelly, Synne Lier Hembre med border collie Sammy, Tora Johanne Stenseth med schæfer Mozelle, Kjersti Zahl med kromfohrländer Birch, Aina Mæhla med cavalier king charles spaniel Jahro og Anne Grøtte Sørensen med rhodesian ridgeback Athena.



Deltakere foran Berit Storhaug, andre rekke f.v. hjelpeinstruktør Roger Krogstad, Linda Emilsen, Bente Andersen og instruktør Jannica Rynning m/ Bea. Tredje rekke f.v. observatør Svein Tore Lysø, Kjersti Zahl, Anne Grøtte Sørensen og Aina Mæhla. Bakerst f.v. Tora Johanne Stenseth og Synne Lier Hembre.



T.v. er Dida i luftig svev over hopphindret anvist av matmor Bente.

Under t.v. samarbeider Konrad godt med matmor Linda.

Unge Birch under skal ikke hoppe så høyt enda, men trener hinderforståelse og fokus på belønningsleken med matmor Kjersti bak.





Det var også ganske stort sprang i alder på hundene, fra ca 6 mnd opp til ca 3 år. Vi ble delt i to grupper, de yngste hundene i en gruppe og de eldste i den andre. Hundene fikk gjennomgå alle hindrene og det ble lagt vekt på at de skulle lykkes, noe de gjorde alle sammen. Det ble også fokusert på at AG skal være gøy for hundene og at det ikke var lov å si nei når en øvelse skulle læres inn (noe som ikke var så lett å huske på). Sikkerheten og helsen til hundene var også i fokus, alle måtte varme opp før de fikk komme inn på banen og valpene fikk ikke hoppe full høyde eller springe opp og ned på mønet. Til slutt på søndag vikk vi prøvd oss på en liten kombinasjon som vi klarte med glans alle sammen.

I det hele tatt var det et flott kurs der vi lærte mye og vi får håpe at det ble starten på en AG karriere for noen av deltagerne. Det eneste minuset var været, det regnet bølter og spann, men "vi sto han av".

*På vegne av alle deltakerne -  
Berit og Jelly*



*Det gjelder å engasjere seg for å få hunden til å forstå hva fører mener - noe Anne gjør her når Athena hopper.*



*Berit viser hvor Jelly skal løpe mens medhjelper Kjersti følger spent med på om han har skjønnet hva matmor mener.*



*Sammy har et hinder igjen før han kan få belønninga si.*

*Under setter matmor Tora Johanne fart mens Mozelle løper mot tunnellåpningen.*



*Jahro på full fart ut av tunnelen med fokus på neste hinder.*



# UHP - prøve

/ Tekst & foto BorghildB



Den 23. september deltok jeg og springeren min Choco Dots Cassandra (Tulla), på UHP-prøve. UHP er en utholdenhetsprøve som går ut på at man skal sykle to mil med hunden.

Underveis tar man to pauser, første pause etter 8 km, deretter en etter ytterligere 7 km. Når man er ferdig må man vente i 15 minutter før dommeren kan

godkjenne prøven. Man skal holde en gjennomsnittsfart på 12-15km/t. Dommeren sjekker hundene i pausen og går over blant annet potene; dersom disse viser tegn på slitasje, får man ikke fortsette. Hunden skal heller ikke vise store tegn på utmattelse. En UHP-prøve setter store krav til hundens kondisjon; indre organer får virkelig kjørt seg!

Jeg og Tulla sykler til vanlig, og en dag kom jeg over denne prøven og fant ut at den måtte jo passe utmerket! Det er jo alltid gøy å konkurrere i noe man driver med til vanlig. Men så lange distanser som hele to mil er ikke hverdagskost, så her måtte vi begynne å trene. Vi trappet opp jevnt og trutt, og jeg skaffet meg hastighetsmåler til sykkelen slik at jeg kunne følge med på hvor fort hun løp. Det var utrolig å se hvor raskt farten tok seg opp i løpet av noen treningsturer - det hadde jeg virkelig ikke trodd! Da vi startet ville hun helst trave i ca 9-10km/t, men allerede andre økt med hastighetsmåler viste at hun hadde økt farten til 10-11km/t. Vi fortsatte til vi klarte å holde en fart på ca 12-14km/t, og det er ganske raskt til springer å være! UHP er jo i utgangspunktet for litt større raser av typisk brukshundraser; men her setter man alle på lik linje, så springere må konkurrere mot schäfere og holde samme fart som de.

Vi måtte også trene opp kondisen, og økte gradvis antall kilometer vi syklet, og også hvor lenge vi syklet før vi tok pause. Hun fikk etterhvert utrolig god kondis, og jeg merket at jo bedre kondis hun fikk, desto mer krevde hun også av aktivisering ellers. Vi kunne jo ikke sykle hver dag, så de dagene vi hadde sykkel-fri måtte jeg finne på noe annet. Fra før har vi trent trekk; både at hun skal trekke meg når jeg går tur med magebelte, men også på ski og spark om vinteren. Vi har også fått vært så heldige å få prøvd oss i hundespann! Trekkingen overførte hun

til syklingen; det vil si at Tulla trakk meg når vi syklet. Jeg trækker selvsagt i oppoverbakker, men utenom det sitter stort sett bare og bremses, hvis ikke slår hun raskt over i galopp. Det er ikke et krav at hunden skal trekke på en UHP-prøve, men det er heller ikke feil

Dagen for konkurransen kom, og jeg varmet opp hunden og satte på selen og koblet henne til sykkelen. Da vi satte avgårde i en stor klynge med hunder, sykler og førere, trodde jeg nesten ikke det skulle gå bra - det var litt kaos en stund før folk fikk fordelt seg.

Jeg var også spent på hvordan Tulla ville takle dette; å sykle sammen med andre har vi gjort kun et par ganger, men vi har aldri syklet med andre hunder før. Men Tulla skjønte at nå var hun på jobb - og er man på jobb, da jobber man! Hun kastet seg fremover i selen, og dro på. Lurer på om de andre hundene fikk frem litt konkurranseinstinkt i henne? Hun ble i alle fall tydelig frustrert over å bli løpt forbi av andre hunder som klarte å trave raskere enn henne, da måtte hun legge inn litt ekstra krefter mente hun, og prøve å ta de igjen. Under konkurransen ble jeg derfor sittende og bremses hele tiden - og jeg kan med hånden på hjertet si at det var ingen andre hunder som jobbet så mye som min Tulla.

Været var forferdelig; det regnet og jeg ble kliss gjennomvåt, Tulla var også våt og siden vi hadde syklet på en jordevei, var hun også blitt temmelig gjørmete. Jeg hadde gjørme i munnen som hun hadde sparket opp bak seg når hun løp foran meg. All gjørmen la seg i girsystemet på sykkelen, og mellom bremseskivene og hjulet, og etterhvert mistet jeg alt av bremses både foran og bak, og til slutt hadde jeg heller ikke gir igjen, men da var vi heldigvis ferdig! ;o)

Ikke under noen av pausene peste hun (!) eller viste tegn på utmattelse, tvert imot var hun i toppform denne dagen - jeg forstår ikke at det går an. Og hadde jeg spurt henne da vi var ferdige, hadde hun sikkert jublet over å få syklet enda mer, men da var jeg så kald at jeg ikke kjente fingrene mine lenger, gjennomvåt og forfrossen som jeg var.

Dommeren gikk over potene hennes på slutten, og kunne fortelle at de ikke viste noe tegn på slitasje, og hun hadde fremdeles kvikke og raske reflekser.

Vi hadde bestått, og hun kan dermed titulere seg: **AD Choco Dots Cassandra!**

# Tyr og høstens store høydepunkt - elgjakta

/ Tekst & foto Siri Skjerve

I år debuterte Tyr (NSVCH Mi-Mio's Wig Wam) og jeg i elgjakta. To nybegynnere som har blitt tent på elgjakt.

For to år siden ble Tyr godkjent som ettersøkshund, men ingen har spurt etter Tyr før i år. Like før jakta fikk vi henvendelser i fra to nabo jaktlag om de kunne skrive ettersøksavtale med oss. Jeg sa ja. Så vidt jeg vet er Tyr den første engelsk springer spanielen i Stod som har fått en slik henvendelse. Stod er ei bygd i Steinkjer kommune. Elgjakta i Steinkjer kommune starter 25 september og varer i ei uka, deretter er det opphold til og med 9 oktober. Andre perioden går i fra 10 oktober og ut oktober måned.

## **Ettersøk 1**

Andre dagen i elgjakta fikk jeg en telefon fra det ene jaktlaget, de hadde bruk for oss. De hadde påskutt en elg men fant den ikke igjen. De hadde ikke tråkka på kryss og tvers i området. På skuddstedet fant vi hår og skytteren pekte ut retning hvor dyret hadde løpt. Tyr måtte gå ferskspor fordi vi ikke fant blod i sporet. Skytteren ble med oss på ettersøket. Etter 300 – 400 meter fant Tyr elgen, en fjorårskvige. Skytteren og resten av jaktlaget var fornøyd med Tyr. De har allerede spurt om de kan tegne avtale med oss til neste år også. Svaret var ja.

## **Ettersøk 2**

Midt ute i første perioden ble det ettersøk for eget jaktlag. En regnfull dag som alle de andre dagene i første perioden. Det ble påskutt en fjorårskse like før kl. 09.00 på en åker på Sunnan (et tettsted i Stod). Han hadde ligget sammen med ei ku og to kalver. Tyr skulle

få gleden av å finne enda en elg. Vi trodde elgen lå nede i skogen på Sunnan. På skuddstedet fant vi litt hår og mange ferske spor. Tyr gikk spor. Plutselig ble vi stoppet av skytteren, han trodde han så elgen og ville skyte den, for så å føre Tyr til elgen. Elgen var ikke der. Tyr ble satt på igjen, og da gikk vi rett ned til Snåsavannet. Tyr gikk uti vannet og la på svøm med sporlina på slep. Måtte undersøke sivet.

Vi var alle sammen overbevist om at elgen hadde løpt i retning en nedlagt barnehage og boligfelt på Sunnan. Derfor ble Tyr mer eller mindre satt på i den retningen. Vi trålte oss igjennom tett bringebærkratt og annet kratt. Ingen elgokse, men vi fikk retningen til hvor ku og kalver hadde gått. Tyr var ikke interessert i disse sporene.

En erfaren elghund til jaktlederen ble hentet. Den har en 4 plass i NM i bandhund for noen år siden og er godkjent ettersøkshund med mange ettersøk på CVn. Den ble satt på og gikk første sporet sitt likt med Tyr og sjekka ut ku og kalver. Andre påsettet førte ut i Snåsavannet likt med Tyr. Deretter gikk vi manngard i området, men fant ingen elgokse.

Etter en matbit prøvde vi på nytt med min golden Frøya (godkjent ettersøkshund i fjor), men uten hell. Vi fortsatte å lete i nærområdet. Jaktlederen var ute i båt for å sjekke vannkanten. Jeg og en til kjørte ned til en demning på Sunnan. Ingen resultat. Tyr ble satt på igjen. Først ble bringebærkrattet sjekka ut enda en gang. Deretter tok jeg med Tyr på en sti som går langs Snåsavatnet og jernbanelinja nordover. På vei tilbake ville Tyr plutselig opp på jernbanelinja. Der fant jeg et elgspor. Jaktlederen kom. Vi fant også litt hår. Vanskelig å si om det var vår elg eller det var noe toget hadde hatt med seg. Elgen hadde svømt over i fra der Tyr og elghunden hadde markert, og deretter kryssa jernbanelinja. Vi ble med Tyr stien nordover ett godt stykke før han markerte at han ville av stien og opp i terrenget igjen. Poster var allerede satt ut og de ble varsla. Vi fant spor etter elgen. Vi fortsatte å gå.

Plutselig fikk Tyr lang nakke, han tok inn elgen på overvær. Vi kom fram til sengleiet, og et fersk fraspark etter elgen. Postene ble informert og vi hørte et plask. Tyr sporte ned til Snåsavatnet. Konklusjon, elgen hadde svømt over til den andre siden, og kommet opp av vannet på den andre siden før vi rakk å



se den. Elgoksen var nå kommet over der fylkesveien går i fra Sunnan til Føling . Nærmest Sunnan, og området til et annet jaktlag. Vi måtte komme oss tilbake til bilene, og kontakte det andre laget. Nå nærmet det seg kveld. Det andre jaktlaget fikk prøve sin elghund uten hell. Tyr ble satt på igjen. Tyr var både våt, sliten og sulten, etter bading og en regnfull dag. Tyr hadde også fått vannhale, men ivrig var han. Tyr fant på nytt elgsporet og de gikk opp på fylkesveien. Vi søkte litt langs veikanten, før vi ga oss litt over 19.30 om kvelden. Vi tobente hadde nå store problemer, pga at det hadde blitt mørkt, og de fleste av oss var sultne og veldig slitne.

Neste dag ble noen i fra vårt lag med på jakt sammen med jaktlaget hvor elgen var nå, trodde vi. Ingen elgokse ble skutt denne dagen. Dagen deretter ble elgoksen igjen sett sammen med kua

og kalvene på vår side. Vi brukte hele dagen på jakte på den, men den slapp unna. Konklusjon: Fjorårsoksen lever i beste velgående.

### **Hva mer har kommet ut av en spennende første periode?**

Jaktlederen på det laget jeg går, har sagt til meg at han vil ha Tyr som ettersøkshund. En stor anerkjennelse.

Ta alltid med nok mat og drikke til seg selv og hunden, for dagen behøver ikke å bli som man tror.

Veldig artig å se at Tyr fungerer på det han har blitt trent til, og at han har en fantastisk motor, utholdenhet og ikke minst jaktlyst.

*Tyr og Siri Skjerve*



## Grunnkurs Lydighet 2009



Bildet viser deltakerne på høstkurset. Tekst & foto WeRK

Klubben har avholdt tre fulltegnede grunnkurs i lydighet i løpet av året. Instruktør på alle har vært Stig Meier Berg. Deltakerne har fått lære om kontakt, innlæring av sitt, stå, dekk og innkalling, og å få hunden inn i utgangsstilling og å holde seg der med god kontakt under bevegelse. På kurset snakkes det mye om motivasjon og belønningsmetoder, dvs bruk av godis og lek.

### **Kurs 1 - start 19. januar**

- Rita Nordheim m/ toller Anakin
- Vanja Sliwa m/ springer Loke
- Kari Ofstad m/ labrador Moses
- Ingar Haarstad m/ engelsk setter Kid
- Hege Sagmyr m/ springer Lotta
- Kristin Valle m/ mops

### **Kurs 2 - start 24. februar**

- Sissel Jensen m/ labrador Molly
- Bente Andersen m/ lapsk vallhund Dida
- Unni Aftret m/ golden Linus
- Robin Dragland m/ breton Thyra
- Else May Engen m/ berner sennen Jeppe
- Anne Langerud m/ springer Myrten

### **Kurs 3 - start 1. september**

- Inger Marit Trøbak m/ labrador Kira
- Anita Fløan m/ dalmatiner Jubi
- Nils Rønning m/ storpuddel Brego
- May Sissel Kroken m/ golden Tara
- Hege Malvik m/ softc.weather terrier Ylvis
- Elin Anita Oldervik m/ bordercollie Lussi

# Klubbmesterskap i bruksspor/pinnespor

/ Tekst WeRK

Lørdag 17. oktober arrangerte STBK klubbmesterskap i bruksspor, eller pinnespor som vi kaller det. Vanligvis har vi denne uformelle konkurransen sist i august eller først på september, og sporene blir lagt ute i skogen. Men i år fantes det ikke ledige helgedager før vi var kommet til 17. oktober - midt i elgjakta - og dermed ble tilholdsstedet åkrene og golfbanen rundt Selbutunet. I pausene var vi innendørs og koste oss med nystekte vafler, velsmakende baguetter og kaffe.

For å få plass til alle de 12 påmeldte hundene valgt brukshundkomiteen å legge rette, parallelle spor (25 m mellom hvert) og deltakerne fikk legge spor til hverandre. 5 lillefingerstore (damefinger) naturpinner + en større sluttpinne ble fordelt jevnt utover i hvert spor.

Sporlengden var ca 700 m. Underlaget var grasåker, stubbåker, golfbane, nyfrauet stubbmark, kantsoner med gamle røtter, pysj og skog med blåbærlyng. Alle sporene inneholdt ikke alt dette, men samtlige krysset asfaltveg, grasåker, stubbåker og golfbane. Ett spor inneholdt også forsering av rundballer ;-)

Det ble en morsom og spennende førsterunde. 6 og 6 ekvipasjer gikk ut samtidig, noen fant pinner mens de unge og uerfarne hundene hadde nok med å følge sporet på alle de skiftende underlagene. Alle kom i mål og det er godt gjort. Sporene var selvfølgelig ikke merket så førerne måtte stole på vovsene - som altså gjorde jobben sin.

Ved opptelling ble resultatet at 3 hunder ikke hadde funnet noen pinne, 1 hadde funnet pinne, men ikke slutten og dermed ikke godkjent, 2 hadde funnet sluttpinnen, 2 hadde 2 inkl. sluttpinnen, 2 hadde 3 inkl. sluttpinnen og 2 hadde 4 +inkl. sluttpinnen.

Dermed skulle vi hatt superfinale om førsteplassen og andreklassen mellom Henrik (Remus) og Gustaf (Maya), og tredjeplass og fjerdeplass mellom Tone (Hayley) og Vidar (Luna). Siden Gustaf hadde en avtale og ikke kunne delta mer, ble Henrik kåret som klubbmester - men han ville selvfølgelig gå superfinale for å se hva Remus var god for på en helt annen type apporter. I superfinalen skulle hundene finne en knapp, treplugg, plastplugg,



Tuvas spor gikk over rundballene. Foto Henrik Jensen



Remus og Luna ved andre apport. Foto WeRK



Jelly var Yngste deltaker i år. Foto Stig M. Berg



Hayley på sporet. Foto WeRK

våtromsbelegg, gulvbelegg, lærbit og ei kork som sluttapport. Tingene målte ca 3x0,75 cm. Sporene ble lagt parallellt på grasåker, over veg og ny grasåker. De krysset alle sporene fra første omgang.

Tilskuerne fulgte det hele fra vegen. Vi så hundene markere apporter med jevne mellomrom og hadde god oversikt over hvem som fant hva. Ved oppsummeringa ble resultatet at Remus og Henrik hadde funnet 4 + sluttapport, Hayley og Tone hadde funnet 4 + sluttapport, og Luna og Vidar hadde funnet 2 + sluttapport.

Deltakere var Berit Storhaug m/ glatthårscollie Jelly og

storpuddel Inox, Kjersti Zahl m/ kromforländer Birch, Kristian Isaksen m/ cocker spaniel Mia, Tone G. Larsen m/ cocker spaniel Hayley og Trym, Gustaf Spetz m/ riesenschnauzer Maya, Henrik Jensen m/ nova scotia duck tolling retriever Remus., Hege Sagmyr m/ eng. springer spaniel Lotta, Vidar Sagmyr m/ eng. springer spaniel Luna, Wenche R. Krogstad m/ cocker spaniel Tuva og Malin.

Thorill Sørflakne og Berit Storhaug var arr.komite.  
- Tusen takk for en supertrivelig dag i regnværet, alle sammen! :-D



De tre beste på KM-pinnespor 2009.

F.v. nr 2 Tone G. Larsen m/ Hayley,  
Klubbmester Henrik Jensen m/ Remus  
og nr 3 Vidar Sagmyr m/ Luna.

Foto WeRK

Gratulerer!



# Spesialsøk

Din hund - designet for nesearbeid

## Spesialsøk

er en fellesbetegnelse for ulike aktiviteter knyttet til bruk av hundens unike nese. Lær hunden å lete etter kantareller, råte, ID-spor - kort sagt det du selv har lyst til!

### Åpne kurs 2010

- ✓ Modul I - Intro-kurs spesialsøk 29. - 31.01
- ✓ Modul I - Intro-kurs spesialsøk 26. - 28.02
- ✓ Modul I - Intro-kurs spesialsøk 23. - 25.04

### Målgruppe

Hundeeiere som ønsker en positiv aktivisering av seg selv og sin hund.

### Kursgruppe

Maks 6 deltakere med hund.

### Treningslokaler

Kursene gjennomføres i egen søkslab  
- utstyrt med treningsplattformer, -bane, -brett, tuber mm.

### Alternative kurssteder i 2010

Brekstad, Orkanger, Trondheim, Levanger og Steinkjer. Ta kontakt!



**Stig Meier Berg**  
Godkjent lærer i spesialsøk

Mobil: 926 03 856  
e-post: [stig.berg@selbunett.no](mailto:stig.berg@selbunett.no)

## Medlemmenes skrytesider



Hei!

Her er sesongens høyde-punkt for meg:

Isumis Shiro Fuse Sho  
Kara Asagi -Turte BIS på

årets rasespesial i Sverige og Grandelight Anthem No.1 - My 1 Jkk 4 btk på samme utstilling!  
I tillegg ble Turte kåret til hunden med de beste rørelser og My ble nr tre.

Hilsen Grethe Malvik Nykkelmo,  
Turte & My



Hei!

Her vinner Kennel Ingodd beste oppdrettergruppe på Norsk og Nordisk Vinnerutstilling for schäferhunder i juli 2009.

Vi ble dermed Norges beste oppdretter for schäferhunder også i 2009.

For øvrig har Kennel Ingodd blitt beste oppdretter ved alle fire arrangementer vi har deltatt på i 2009. Da naturligvis med topplasserte hunder.

Mvh Liv Evjen



3 x hurra for Lotta, Tyr og Nohra,  
Kennel Mi-Mios Prøvevinnere på blodspor i 2009

Hilsen Bodil Holm

- Lotta (NSVCh Debs Seashell) vant Ogdalsprøven
- Tyr (NSVCh Mi-Mios Wig Wam) vant i Meldalen - Eier Siri Skjerve
- Nohra (NVCh Desperados Whoopie) vant på Sunndalsøra

Remus (NSVCh NUCH SU(u)Ch Vildandens Humle af Tingcha) og Lotta (NSVCh Debs Seashell) var like gode og ble dermed Prøvevinnere begge to på Norsk Retrieverklubb avd Nord-Trøndelag sin blodsporprøve i Ogdalen helga 6. - 7. juni. Eiере og førere er hhv Henrik Jensen og Bodil Holm.

Foto: Geir Kojedal



Hei!

Her kommer årets høydepunkt for oss på Kennel Winton.

*Vennlig hilsen vanja Sliwa og Dag H. Hassel*

26/4, Sunndal Hundeklubb, dommer Åke Sjöström  
C.I.B. NORD UCH N VCH WW-08 FINV-08 Barecho Zimply Zuper  
- BIM SU(u)CH N UCH Trollängens My Carnation - BIR og BIG3

30/5, NSK Hovedutstilling, dommer Stig Arne Kjellevold  
Winton Man On The Moon - storcert, BIR og BIS2

20/6, Surnadal og Rindal Hundeklubb,  
dommer Angel Garach Domech  
C.I.B. NORD UCH N VCH WW-08 FINV-08 Barecho Zimply Zuper  
BIR og BIG3  
SU(u)CH N UCH Trollängens My Carnation - BIM

28/6, NKK int Stjørdal, dommer Wim Wellens  
Winton Man On The Moon - storcert, BIR, BIG og BIS!!  
C.I.B. NORD UCH N VCH WW-08 FINV-08 Barecho Zimply Zuper  
- 3.bh  
SU(u)CH N UCH Trollängens My Carnation - 4.bt

15/8, NSK avd Oslo/Akershus, dommer Ann Corbett  
C.I.B. NORD UCH N S VCH WW-08 FINV-08 Barecho Zimply  
Zuper - BIM  
NORD UCH N S VCH JWW-06 FINV-08 Barecho Fly Me To The  
Moon 4.bt  
Winton That's Me - BIS valp (debut!)

16/8, NKK int Bjerke, dommer Eeva Rautala  
NORD UCH N S VCH JWW-06 FINV-08 Barecho Fly Me To The  
Moon - CACIB = int utst champ med bruksmeritt (C.I.B.)!!, BIR og  
BIG3  
Winton Man On The Moon - 2.bh med storcert og res CACIB  
C.I.B. NORD UCH N S VCH WW-08 FINV-08 Barecho Zimply  
Zuper - 3.bh

28/8, Trondheim Hundefestival, dommer Zorica Salijevic  
C.I.B. NORD UCH N S VCH JWW-06 FINV-08 Barecho Fly Me To  
The Moon - BIM  
Winton The Winner Takes It All - BIR valp  
Winton That's Me - BIM valp

29/8, Trondheim Hundefestival, dommer Barbara Müller  
C.I.B. NORD UCH N S VCH JWW-06 FINV-08 Barecho Fly Me To  
The Moon - BIR og BIG2  
Winton The Winner Takes It All - BIR, BIG og BIS valp!  
Winton That's Me - BIM valp

5/9, NSK avd Østfold, dommer David Shields  
SU(u)CH N UCH Trollängens My Carnation - BIR og BIS2!  
Winton Man On The Moon - 2.bh med cert  
C.I.B. NORD UCH N S VCH WW-08 FINV-08 Barecho Zimply  
Zuper - 3.bh  
C.I.B. NORD UCH N S VCH JWW-06 FINV-08 Barecho Fly Me To  
The Moon - 3.bt  
Winton That's Me - BIR og BIS valp!



*Apollo BIS på NKK-Stjørdal  
(Winton Man On The Moon)*



*Liza (C.I.B. NordUCh NSVCh JWW-06 FINV-08  
Barecho Fly Me To The Moon)*



*Felix (Winton The Winner Takes It All)*



*Zeline (Winton That's Me)*



19/9, DKK int Brøndby, dommer Paul Stanton  
 SU(u)CH N UCH Trollängens My Carnation - cert = dansk  
 utst champion og BIR!  
 C.I.B. NORD UCH N S VCH WW-08 FINV-08 Barecho Zimply  
 Zuper - 2.bh med cert = dansk utst champion!  
 C.I.B. NORD UCH N S VCH JWW-06 FINV-08 Barecho  
 Fly Me To The Moon - 3.bt

20/9, DKK int Brøndby, København Vinner,  
 dommer Mikael Tranholm  
 C.I.B. NORD UCH N S VCH JWW-06 FINV-08 Barecho  
 Fly Me To The Moon - 2.bt med cert = dansk utst champion!

27/9, Norsk Puddel Klub avd Nordenfjeldske,  
 dommer Elisabeth Bugge  
 Winton The Winner Takes It All - BIR, BIG og BIS2 valp!

3/10, NKK int Hamar, dommer Line Haugen  
 C.I.B. NORD UCH N S VCH WW-08 FINV-08 Barecho Zimply  
 Zuper - BIR  
 C.I.B. NORD UCH N S VCH JWW-06 FINV-08 Barecho  
 Fly Me To The Moon - 2.bt

#### Fantin's Vilja (working)

Hun har blitt stilt på fire jaktprøver så langt i år, og vært i kontakt med fugl (påkrevd for å få premiering) på to av disse prøvene. På den første prøven 3/10 i Østfold oppnår hun 1.pr m/HP i begynnerklasse, som prøvens eneste hund med HP. Den andre prøven med premiering fant sted i Rogaland 1/11, og der fikk hun en 1.pr i begynnerklasse og ble prøvens beste hund! Til tross for at to hunder i eliteklasse også fikk 1.pr. Fortsettelse følger, håper vi :-)

Ellers kan jeg fortelle at Apollo har vært stilt ut 10 ganger i år, og fått 9 CK, 6 cert - hvorav 3 er storcert, 1 CACIB samt 2 BIR, BIS og BIS2. Han er trolig historiens eneste norsk-fødte springer som har opp-nådd BIS på en int NKK utstilling!



*Kennelens nyeste tilskudd -  
 working springer Fantin's Vilja*



*Oppdalsutstillinga 20. juni. Loke (CIB NordUCH NSVCh WW-08  
 FinV-08 Barecho Zimply Zuper) blir BIR og  
 Elin (NordUCh Trollängens My Carnation) blir BIM*



#### **SU(u)Ch Nina Ricci av Heliomar - RICCI**

Utstilling:

- 2 x BIR og CERT i Norge, Res. CACIB i Norge
- 2 x CERT i Sverige, CACIB i Sverige - Svensk Utst. Champion!

#### Lydighet:

- 2 x 1. premie kl I i Norge og opprykk til kl II
- 1 x 1. premie kl I i Sverige m/ 182 p og 2. plass av 23 startende på Tollerspesialen i Sverige 2009

Blodspor - 1. premie

Hilsen Geir Kojedal  
[www.tollerricc.com](http://www.tollerricc.com)



Hei!

Her kommer noen resultater fra utstillingsringen for oss i 2009 :-)

Hilsen Tone G. Larsen og Kristian Isaksen

10.05. NSK avd. Agder, dommer Gareth Lawler  
Casein's Blue Cashmere - BIR og BIS-2 valp

14.07. Hälsinglands Kennel Klubb, Alfta (S), dommer Elizabeth Andrews  
Casein's Blue Cashmere - HP og BIR valp

25.10. NKK int Tromsø, dommer Siv Jernhake (S)  
Blue Satin Keep Looking At Me - 2. BT - CERT og NUCh!  
Casein's Blue Cashmere 3. BH

07.11. Orkdal Hundeklubb, dommer Elena Ukhagina  
Casein's Blue Cashmere - CERT og BIM  
NUCh Blue Satin Keep Looking At Me - 2. BT

*Øverst Hayley (NUCh Blue Satin Keep Looking At Me)*

*Nederst Trym (Casein's Blue Cashmere)*



Resultater for Pippi (NVCh Tomboys Symphony For You),  
Tuva (Häljans Ciquitita) og Malin (Häljans Sydney Bristow)

Blodspor:

Pippi - 3 x 1. pr m/ HP - Prøvevinner (Selbu), nr 2 (KM) og nr 5 (Ogndal)  
Tuva - 2 x 1. premie (Ogndalen og KM, Selbu), 1 x 3. premie (Selbu)

Jaktanleggsprøve - Malin fikk godkjent på prøve i Selbu 6. september :-)

Først på februar ble det endelig klart at Pippi hadde blitt Årets Sporspaniel 2008 i Norsk Spaniel Klub. Det er første gang en cocker har havnet på toppen av denne lista, som nesten helt og holdent domineres av springere. Poengene ble sanket i løpet av fjoråret, da hun hadde fått 5 x 1. pr m/ HP på de 6 blodsporprøvene vi deltok på. Hun hadde i tillegg vunnet 3 av prøvene og blitt nr 4 på en.



*Kaka t.v. ble servert*

*på et spanieltreff først i mars :-)*

*Øverst t.h. sitter Malin med den fine Jaktanleggsprøverosetten.*

*T.h. er Tuva ferdig med sin aller første blodsporkonkurrans og fikk 1. premie.*

Hilsen WencheRK





## Din forhandler av

-kun norske råvarer  
-kun animalske produkter  
-vitaminisert  
-fullfôr og tilleggsfôr  
-forhandlere over hele landet

**SIKRER:**  
-fin pels  
-god fordøyelse  
-rask restitusjon  
-økt utholdenhet  
-færre skader

**VOM OG HUNDEMAT**

meget høy smakelighet!

Forhandler:  
**JaRo's Hund**  
mob: 91 895 319

[www.vomoghundemat.no](http://www.vomoghundemat.no) [www.jaroshund.no](http://www.jaroshund.no)

A white illustration of two dogs, one larger and one smaller, standing in a white bowl. The bowl is filled with the text 'VOM OG HUNDEMAT'.

[www.jaroshund.no](http://www.jaroshund.no) – [post@jaroshund.no](mailto:post@jaroshund.no) – Janniche Rynning tlf 918 95 319

# TOTAL HUND AS

har sitt utgangspunkt i vår genuine interesse for hunder, og stell, foring og opplæring av disse. Mange aktive år med hunder har gitt oss en solid praktisk erfaring.

## FØR TIL HUND, KATT OG ILDER

Vi er forhandlere av .

**BELCANDO:** En serie økologisk framstilt for av høy klasse

**BEWIDOG:** Premium for med fokus på alder og aktivitetsnivå.

**LEONARDO:** Premium for til katter i alle aldre og størrelser

**FERNANDO:** Premium for til ilder

**OLIVER`S HUNDEFØR:** En anerkjent serie hundefør for alle hunder



## UTSTYR

Vi selger og gir råd og veiledning om utstyr. Vi har forskjellige typer bur, valpegrinder, luftegårder, godbiter, tygg, kobbelt, halsbånd, leker, kløver, dekken og masse mer.

Det vi ikke har på lager, skaffer vi



## KLÆR TIL TRENING OG FRITID

Vi forhandler praktiske klær til trening og fritid.

Vi har treningsvester, overtrekksdresser, allværsjakker, vinterjakker, Soft-shell-jakker og lignende.



## KURS, KOMPETANSE OG VEILEDNING

Vi holder kurs innenfor våre fagområder på forespørsel.

Vi har kurs på dagtid, kveldstid og i helger.

Eksempler er: Valpekurs, grunnkurs, hverdagslydighet

Fra nybegynner til konkurransekurs i lydighet, spor, felt og rundering

Valpetreff/ kennelsamlinger

Vi lager også "kursmodeller" tilpasset den enkelte gruppe /lag.

Vi kan også bidra med privatundervisning.

## TOTAL HUND AS

Ellinor Antonsen og John-Ketil Rogneslien

Dalsauneveien 10

7037 Trondheim

post@totalhund.no



[www.totalhund.no](http://www.totalhund.no)

